

Danmark - Kuwait

6.160 km i 1978

Volvo, Henning og Svend

Svends dagbog / Scrapbog over turen

Danmark - Kuwait

6.160 km i 1978
Volvo, Henning og Svend

Svends dagbog / Scrapbog over turen

US Dept of State Geographer
© 2013 Google

Svendborg - > Kuwait 1978

Henning og Svend i Volvo 245

Af: Svend Kristensen

Copyright © 2012 Mogens Lauritsen
ISBN 978-xxxxxx-xxxxx
Første udgave.

Forord

Forår 1978

US Dept of State Geographer
© 2013 Google
© 2013 CIS Innovatia, DATA+
© 2013 Cnes/Spot Image

SVENDBORG

Fra 10.04.1978

Afgang mod Kuwait 10/4 kl. 7

Araber med typisk hovedbeklædning

Til 11.05.1978

KUWAIT

164
Ålborg
11.55

Svendborg, den 21. november

F D M.
Løbenavn.

Ang.: Ferietur til Kuwait i april 1978 i bil -
Medlem nr. 1 54.904.905 - 59, Svend Kristensen

Jeg takker for de tilsendte forhåndsoplysninger vedrørende
og beder Dem lovrigt udarbejde turforelæg samt sende mig de
kort til turen dog minus Europakort, da jeg har rejser med
Kallings Europe Touring Atlas.

Somt praktisk vil jeg bede Dem sende mig de nødvendige
hvorefter vi prøver at afstikke en cirka rute af så
forløbet i detaljer.

Alle tips, oplysninger s.v.m. modtages med stor interesse
Jeg oplyser Dem lidt om baggrunden for turen:

Min datter og svigerinden Rita og kogens Laurits
ansatagelig om 2-årig periode. Min svigerinde er
EBS firma med 400 dansk deltagelse fra hans
De er p.t. hjemme på ferie + arbejde og har
1977, som er indregistreret på danske arv
meningen, at 2 af mine søskende søsner - 4
sølv, telt 4 personer, skal gøre turen
antagelig i april måned 1978, idet vor
Såfremt alt går efter det foreløbig
påbegynder begynder til Kuwait, i
oversættelse i bil + telt så vidt muligt
under turen.

Svendborg, den 1. marts 1978

164
Ålborg
11.55

F D M.
Løbenavn.

Ang.: Biltur til Kuwait, afgang 10. april 1978 fra Svendborg.
Deres ref. nr. 101/78 T.15

Jeg takker for Deres brev af 11.1 og kan oplyse, at jeg er i gang med
at søge for tolddokument. Faldtagter fra Kretalets ejer - min
svigerinde - har jeg på lager.

Det er nu bestemt, at min søn på 20 år og jeg foretager bilturen
til Kuwait. Min kone og en 15 årig søn følger dernæst og vi mødes
så dernæst og holder lidt ferie.

Vi har reserveret 3 uger til selve bilturen fra 10. april. Vi kører
fra Svendborg til Sønderkop og tager følgen til Kiel, ned igennem
Tyskland, Østtyskland, München og videre Kufstein, Wien, Kitzbühel, Innsbruck
(hvis det er den letteste overgang over Alperne, ellers var så rent faktisk
at forenåle en bedre) til Innsbruck, Elbogenfurt - Zagreb, Beograd, Sofiá,
Edirne, Istanbul, Ankara, Eksperi, Kalatia, Konya, Mosul, Bagdad,
Bahrain og Kuwait.

Håben havde vi tænkt os turen, men er naturligvis indforetaget med,
at De med Deres erfaring foreslår mindre og evt. større ændringer i
rejseruten og slutte sig lever os hele den bedste rute.

Bred angår kort, har vi oversigtskort både over Europa og Osten, med
detaillert kort over Tyrkiet. Men vi behøver detaillert kort over
Irak også? Kortet vi har har kostet 1 : 2.900.000.

Ansøgning og visum til Irak sender vi i dag, senere visum til Kuwait jo
efter det er kommet. Men vi behøver detaillert kort over
af så rent faktisk, til vi får vores nye tilbage fra Irak ambassaden i Stockholm.

Ifølge telefonsamtale i går med herr Abolfson aftalte vi et møde på
Deres kontor i København fredag den 11. marts kl. 13, og håber vi
ikke sænker, går vi ud fra, at dette tidspunkt er i orden, så vi vil
kunne gennemføre turen og alle formaliteter.

Med venlig hilsen
Lone Høst

Lone Høst
30.12.1978

... indlægget har også indkommet!

FDM

FORENEDE DANSKE MOT
FEDERATION OF DANISH M

Hr. Svend Kristensen
Kirkevej
Højmarkvej 164
6700 Svendborg

REVIDERES ANKORTPLAQUE GLOVE
nr 101/77 T.1324
LR/nj

DATE
28.12.1978

Deres brev til vor kontor i Svendborg er, som De kan forestå,
sendt til os til videre ekspedition. Forhåbentlig har De
allerede nu modtaget de kort, De i første omgang bad os til
sende Dem. Da turen imidlertid jo også vil kræve andre for-
beredelser, har vi sendt Dem forskelligt materiale tidligere
som sikkert vil have Deres interesse.

Vi vil gerne udarbejde Dem et rutehæfte med angivelse af vej-
forhold, grænseovergange, osv., men da De jo ikke starter
lige med det samme, vil det måske være klogt at vente en
måneds tid, således, at vi kan få de sidste oplysninger fra
vor spæterorganisation i England. Vi vil især gerne
have lidt flere detaljer fra Dem m.h.t. hvilken rute De selv
har tænkt Dem, f.eks. om De vil køre direkte fra Tyrkiet
via Mosul til Kuwait, eller om De har andre planer, f.eks.
Syrien, Jordan, Bagdad.

Vi prøver at holde os orienteret om grænselukninger, som spe-
cielt i øjeblikket har voldt vanskeligheder for vore medlem-
mer, som ønskede at køre fra Bagdad via Damaskus. Syrerne
har - p.g.a. Sadat's besøg i Israel - med jævne mellemrum
lukket grænseovergangene til de omliggende lande. Da De har
familie i Kuwait er De sikkert klar over, at den rejse, De
har planlagt, måske i sidste øjeblik må ændres p.g.a. poli-
tiske forhold.

Det er vigtigt, at De skal have udstedt, vil være gyldigt i et
år fra udstedelsesdatoen. Inden De tager afsted, bør vi nok
drøfte lidt mere i detaljer hvilken faldtagt, osv., De skal
medbringe. Det kommer jo an på i hvilket navn køretøjerne
skal registreres.

Med venlig hilsen
Lone Høst

Lone Høst
30.12.1978

MEMBER OF ALLIANCE INTERNATIONALE DE TOURISME (AIT)

A. Jessen & Co. Eff.

REGISTRERET HANDELS- OG VAREMÅRKEDELSBUREAU
LLOYD'S LONDON

Herr Svend Kristensen
Højmarkvej 164
6700 Svendborg

med Automobilforsikring - police nr. 211612-8809-8808 og
Police nr. 211612-8810-8808 - herr Mogens Lauritsen.

Under henvisning til de indsendte begynder har vi her-
med fornøjelsen at fremsende politet og grænse kort for oven-
nævnte forsikring pr. den 1. april 1978.

Vi håber, De vil finde dette i orden, og anerkender sam-
tidig med tak modtagelsen af Deres indbetaling

Kr. 1.275,00

Med venlig hilsen
A. JESSEN & CO'S EFF.

A. Jessen

Svendborg - Nürnberg

Mandag 10/4 - 1. dag Svendborg -> Nürnberg

Vækkeur ringer kl. 05:45. Morgenkaffe, farvel til Hanne, Anna og Keld. Arthur Hansen, Beates far, kom og sagde farvel også. Dejligt frisk vejr.

Benzintanken blev fyldt op hos Texaco, Skrøbelev. Farvel søster. Over Ny Skrøbelev, farvel til Bedstefar (far) der lige havde fået morgenmad.

Tolldokument afleveret i Bagenkop til tolder, der ankom pr. bil fra Svendborg senere end os. Ingen problemer hvad angår papirer på bilen; selv om vi efter loven strengt taget ikke engang måtte køre bilen til Bagenkop. Billetter ialt kr. 114,-. Nu sejler vi mod Kiel. Turen er begyndt.

Vi startede hårdt op på færgen med 11 kopper kaffe og rundstykker. Handlede for 98 kr. på færgen plus 4 kg sukker og naturligvis Nutella. Hilste på Keld Jensen (Stations Jensen).

Foto på motorvej med km skilt - solen titter efterhånden gennem gråvejret - Vi kørte lige under Elben i tunnel.

foto af Elbbrücke - ca. 73 km/t de første 3 timer. Kl. er nu 14.

foto af panorama med vand, landsby mens vi kører over en bro

kl. 16 sol, gråvejret og små regnbyger veksler - nået Kassel - tanket op i nærheden af Kassel. Henning kørte lidt væk fra tanken (på området), mens jeg skulle ind et betale. Da jeg havde for lidt DM på mig, gik jeg hen til bilen for at hente forstærkning og gik så ind og betalte. Kassemanden så noget brøsig ud, og fortalte, at han var nær ved et ringe til politiet, da han var bange for, at vi ville stikke af uden at betale.

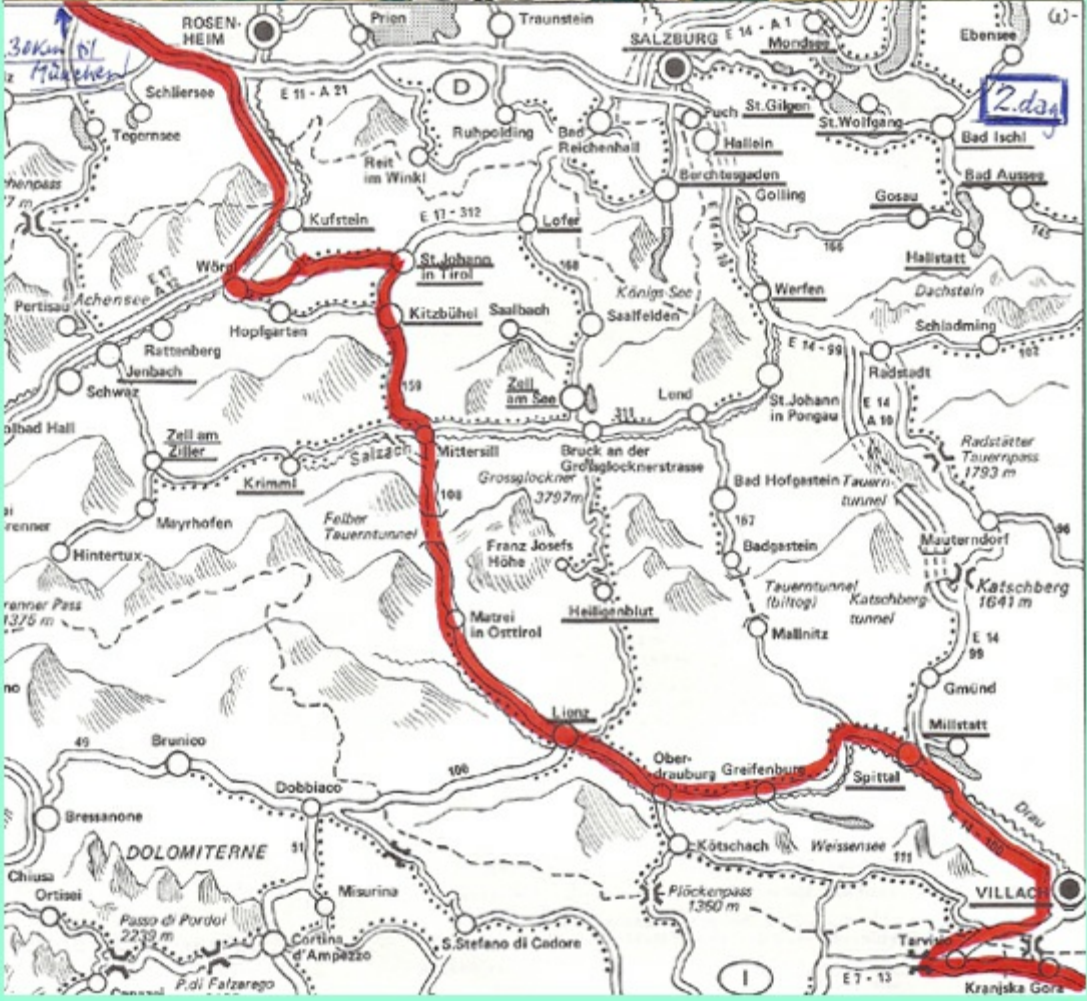
Han viste mig en seddel, hvor han havde noteret bilnummeret! Det var en ubehagelig fornemmelse. Benzin for 48 DM.

Lokaliseret helikoptersk overvågning nær Würzburg (siger Henning).

Da vi havde nået 824,8 km og kl. er nær 22:10, håber vi ikke, der er nogen, der har ondt af, at vi deler 1 liter tykmælk, før vi går i seng.

Vi holder en stor tankstation med en kæmpestor parkeringsplads, hvor 50-100 lastbilchauffører forbereder sig på eller allerede er gået i seng. Først holder vi lige bag 2 af disse store lastbiler; men jeg får får Henning til et bakke hen til en anden plads vi finder, idet jeg er lidt bange for, at vi skal blive lidt klemt næste morgen, hvis disse chauffører skal starte før dag, og hvis så en af dem ikke har fået søvnen helt ud af øjnene, og vi ligger lige bagved og sover! Byens navn er Gredinge nær Nürnberg.

Tirsdag 11/4 - 2. dag Nürnberg -> Jugoslavien

Vågnet kl. 6,30 i et virvar af havregryn, parabol og andre underlige ting - Vi startede med at køre fra tankstationen ud af landevejen til vi fandt en mindre P-plads for at vaske os og få noget morgenmad, ca 50 km før München. Her inviterede vi en græsk tankvognschauffør på te og fik lidt snak på tysk - Henning fotograferede mit morgentoilette på pladsen - Der er langs vejen nogle mærkelige stangstilladser 5-6 m høje. Vi gætter på, de er til vinplanter. Der er trukket snore mellem stængerne, der dækker mange tdr. land - Foto af autobahn ved München ~ Vejret diset, småregner af og til - Landsbyen Föchingen blev en oplevelse - Fru Reichthalhammer gav benzin, kaffe og snak. Vi gik en tur i landsbyen. Mindesmærke for dem der faldt i 1. og 2. verdenskrig.

Smukke udsikter i træværk omkring altaner. Beboelse og stald sammenbygget i en længe. Beboelsesafdelingen fint vedligeholdt, mens resten flere steder virkede lidt forfaldent. Stor kontrast når det forholdene er sådan på samme hus - Fru R. var enke fra ca. 1958, havde en gift søn og en datter på 22 år, der var teknisk tegner og boede hjemme. Hun kom lige hjem i sin VW og spiste frokost, mens vi var der. Hende havde vi også en hyggelig snak med. Når de to talte sammen på "bayerisk" forstod vi ikke et ord - ca. 4 foto, lovede Fru R. et.

Hun havde foruden tankstationen et halvdagsarbejde, som jeg forstod nærmest svarede til kordegnarbejdet hjemme - i den lokale menighed.

Hun boede lige i nærheden af den lokale kirke, som vi også kikkede ind i. Katolsk, gl., meget udsmykket indvendig - Udenfor på kirkegården havde der fornylig været begravelse af en ung man, der vist var dræbt ved en ulykke, hans foto var sat fast på et trækrors, der stod på graven, mange blomster og kranser - Fru R. er (sagde Henning) som jeg tror faster Anna er overfor de tyskere, der kommer for at få benzin-

Under vor vandring i landsbyen traf vi også en gl. mand og forsøgte at spørge, hvor der bøde en bager, men han kunne ikke forstå os og omvendt. Desuden erindrer vi ham for hans lommepørlæde, der virkede lidt i retning af sort!

Vi købte rugbrød og mælk hos en købmand i en landsby nær Föchingen. Ham og hans kone smilede en kende af mit tysk.

Kom godt over den østrigske grænse og holder nu på vejen v. Kufstein, vejmand er ved at fjerne løse sten, der er faldet ned fra klippen på kørebanen - foto af stolelift op ad bjerg ved Kufstein - 2 foto bjerg med sne og bjerg med sol - masser af blinkhilsener fra andre bilister, der ikke kender Volvos kørelæs

Byen Mittersill ligger nede i dalen mellem 2 bjerge - Hvor mærkeligt det kan lyde, vi diskuterer engang imellem, om vejen går op eller nedad - Det kostede 27 DM-ca. 75 kr. for at køre igennem Felbertauern-tunnellen, 5 km lang. Det sneede, da vi nåede indkørslen til tunnellen ~ Foto af gl. borg plus gudstjenesteskilt ved Matrei, også i en dal - blæser og regner.

Vi provianterer hos en købmand i Plößing - Blev enige om, at køre over Tarvisio i Italien, der er den bedste vej mod Ljubljana i Jugoslavien hvad angår lavest stigning og fald (9%).

Øsregn og kørsel ved lys nu - Vi når godt og hurtigt over både grænsen til Italien og Jugoslavien - De første småbyer vi passerede igennem i Jugoslavien virkede meget forfaldne - Vejene smalle og dårlige, foto af 2 lastbiler, der ikke kunne komme forbi hinanden i en by. I Italien kørte vi kun ca 20 km i alt. I Jugoslavien kørte vi ca. 30 km ind i landet, før vi fandt en stump parkeringsplads ved nogle træer, hvor vi holdt lige ved vejsiden og sov - Ialt 513,4 km i dag.

Merk&Cie
KRAFTSTOFFE - SONNENSTOFFE
83 Landshut/Bay

DELTIN

Heim/Name: _____ QUITTUNG
RECHNUNG

In Nennens und auf Rechnung von MERK & CIE verkauft ich Benzin:

Uhr «Deltin»	Preis
Uhr «Deltin» Fuhrerbenzin	75,50
Uhr «Deltin» Super	
Uhr «Deltin» Diesel	

Auf eigene Rechnung verkauft ich Benzin:

11.4.77

Starten på et bekendtskab

Autobahn v. München

Marien-
Wallfahrtskirche
- St. Johannes
an der Autobahn:
München - Salzburg
Föching / Obb.

Mindesmærke m. overskrift:
Föching-memorighedens dødehelte
fra 1914-18 og 1939-45

Et blik udover Föching kirkegård - i forgrunden
en ung mands grav, dræbt fornylig v. ulykkestilf-
m. kors, sørgøflor og billede.

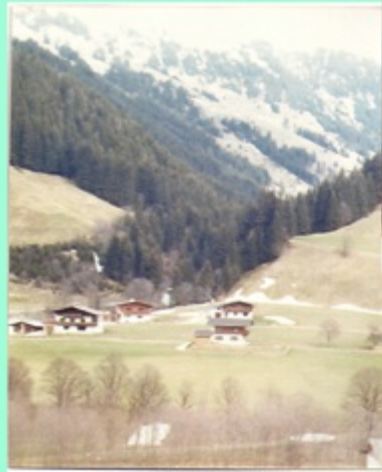

V. den østlige grænse - vi er kom med godt
over!

Vi venter - mens bulldozer fjerner sten skred v. Kufstein

Bjerg - skov - sne

Typisk bondgård

Lang/køjt stoleritt v. Kufstein

Østrigsk landskab

Felbertauern tunnel - 5-8 km gennem bjerg

Østtysk landskab

3. dag

Et lille hjørne af Italien - ved aften

TRADICIONAL GRENKO

Onsdag 12/4 - 3; dag

Op kl. 7:30 - Frygteligt regnvejr og det har det været hele natten - Vi bliver enige om at vi må have påhængsvognen åbnet og presenningen bredt ud over hele indholdet for at undgå for megen vandskade, Det får vi klaret - ~~Sobe~~-seng på jugoslavisk, eller hvad sproget nu hedder - Vi ser nemlig efterhånden flere skilte i vejkanterne med det ord.

Har kørt 100 km, stadig regnvejr, holder ved restaurant (v. Trebnje) og spiser os godt mæt for ca. 200 din - 80 kr. - Ud af landevejen fra Zagreb mod Beograd, der ligger 350 km borte - vi er lidt tunge i hovedet i dag begge to, uvist af hvilken grund.

Det er 1. gang Henning beder om at høre mit klassiske bånd! - stor lastbil lå væltet i grøften - Først her i Jugoslavien har vi set tilskadekomne biler, der ligger i vejkanterne.

Noget må være sket forude. Vi holder måske 1/2 time og venter, mens vi ser os lidt sure på de efterhånden flere og flere personbiler, der vover sig forbi os i den anden vejbanehalvdel - vi må indrømme, til sidst kan vi heller ikke dy os og forsøger også. Det ser ud til at være helt legalt, at man gør sådan.

Lidt længere fremme står en mand og vinker os alle væk fra vejen - omkørsel - 2 andre steder står en betjent og leder trafikken - så er vi tilbage til landevejen igen efter 5-10 km - og til lastbilkøen, som vi kører langs med nok igen et par km - hvad der er årsagen til alt dette ser vi intet til - (omkørslen igennem byen Kutina).

Majsmarker langs med vejen - Vi køber benzin og Henning køber trætallerken af gammel morlil, der falbyder forskellige fabriksfremstillede ting til os - da vi stod ud af bilen, blæste det stadig, som det har gjort hele dagen, men luften er behagelig.

Henning siger, det er de første forårstegn vi mærker. -513 km i dag - Til aften fik vi en af de store oplevelser - Vi drejede ind på en campingplads, hvor vi tænkte, vi kunne overnatte, men da de foruden almindelig betaling ville have vore pas, mente vi, vi hellere ville forsøge et andet sted - få km længere ud af landevejen mod Beograd drejede vi fra til venstre ad en lille vej 2-3 km - der nåede vi en lille landsby (1000 indbyggere) Lipovac - Vi kørte helt igennem uden at finde et passende sted, indtil der ikke var flere huse, vejen var blevet til en godt opkørt markvej og mørket var ved at falde på.

Tidspunktet fik os til at handle hurtigt - Da vi med noget besvær fik vendt vogntoget og kørte tilbage til byen igen, valgte vi det yderste hus på vor højre side - der var lys i og jeg tiltalte en stor dreng, der var udenfor, og han forstod mig ikke, kvad jeg vel heller ikke havde kunnet forvente, men forsvandt meget hurtigt ind i huset, hvorfra hans far kom ud - her forstod noget tysk, idet han havde arbejdet 3 år i Østrig og 5 år i Tyskland (München).

Han havde bl.a. været politbetjent under Olympiaden 1972 og viste os en medalje - han havde kone og 5 børn, der kun talte (slavisk?).

Vi drejede ind over grøften ad en primitiv overkørsel og havde 10 ha majsmark som campingplads - Efter vi havde lavet varm aftensmad til os selv i læ af bilen, det blæste en del og var ved at blive koldt og mørkt var det jo også, så blev vi budt indenfor på hjemmelavet snaps og senere på tyrkisk kaffe. Det varmede godt.

Imens snakkede vi en masse med Niko, som manden hed, og imens studerede børn og kone os grundigt - Niko er født 1942, kender ikke Danmark, tror nærmest, at det er en provins af Tyskland og spørger om vi taler engelsk eller tysk i Danmark - Vi prøver at retlede ham lidt herom - Vi går til ro i vor bil.

Jeg glemte at fortælle, at vi da vi nåede landsbyen og kørte igennem, drejede til højre, da vi nåede kirken.

ons 12/4 fortalt
3. dag

Kan ikke DK,
brødt det var
en provins af Tyskland.
nærmest. Sp. : Talte vi
eng/tysk som vort sprog?

Barisic Niko
Barisic Franciska
56246 Lipovac
Jugoslavija

Vi tog adskillige fotos. Den majsmark isse snaps og kaffe. Snapsen serveret af
Nikos selv på bordet i bilen kl. ca. 6 - Det var også lidt koldt.
Fik tilbedt os at komme ind og snakke os, men holdt ud alle til vi havde spist
selv. Så kaffe + varmt vin. Meget spætskudt og delvis primitivt. Hver selv

YU = Jugoslavien

Hvis han kan
Være der, så
Kan jeg også -
og så kan jeg
nok også -
MÅSKE!!

Omkørsel -
p.g. af
ūheld?

Græsk lastbil i Jug. m. snekæder
hængende på kofangeren

Kø -
for
Omkørslen

Sideskæv lastvogn - ikke den eneste

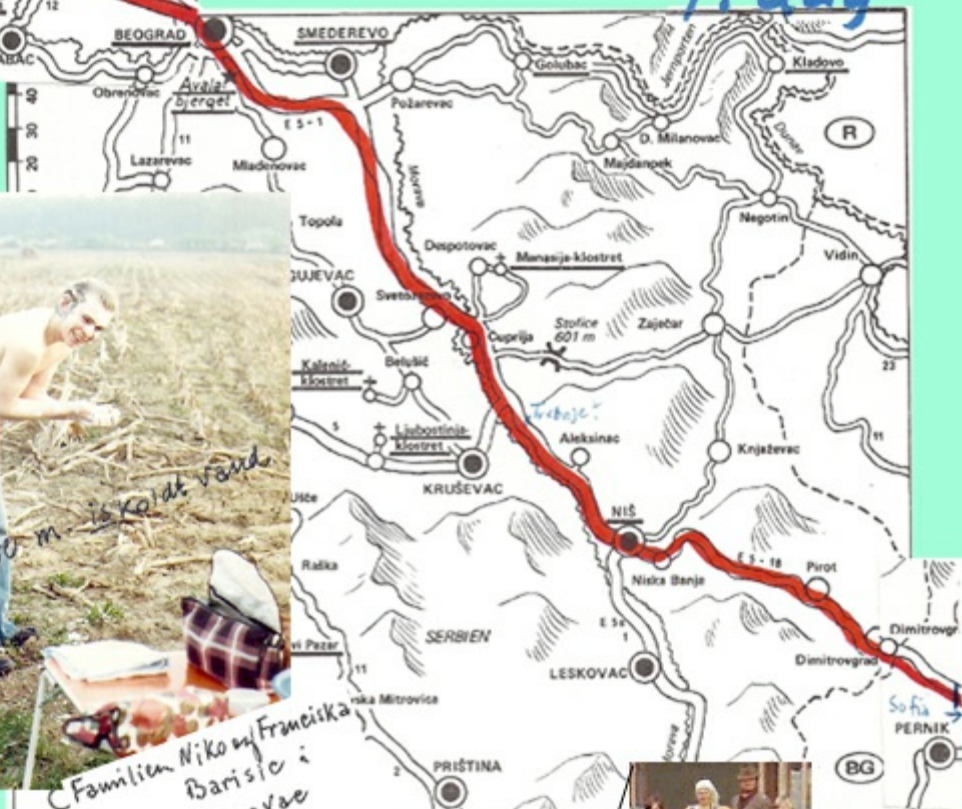
Kø - efter omkørslen

Forarbejde til overdækn. m. sne/sten

4. dag

1000 m - is kold vand

Familien Niko og Francisca Barisic i Lipovae
foran deres 1 år gamle selvbyggede hus
Vi holder til højre i billedet, hvor vi overnattede

Niko med familie

Torsdag 13/4 - 4. dag

Om morgenen vågnede vi ca. kl. 6, stod op og gav os selv en grundig omgang bl.a. hårvask, men det føltes så koldt som is i hår og nakke.

Niko serverede snaps på en lille bakke med glas ude ved bilen, straks vi havde overstået morgentoiletet – Vi skulle ind at have kaffe, men vi holdt på, et vi ville først have levet os lidt morgenmad selv.

Det fik vi, men midt under det kom Niko igen ud til os med en lille bakke med en hjemmelavet, nærmest spegepølse til os med 4-5 afskårne skiver - jo, han havde omsorg for os - Da vi vaskede os, fik vi også tilbud om et komme ind at ordne det, men vi holdt som sagt ud, til vi havde spist - så gik vi ind og drak kaffe med dem og blev varmet godt igennem.

Huset havde Nike selv muret for et års tid siden, det var knapt færdig - der var ingen dør udefra ind i bryggeret. Alt var meget spartansk og primitivt - der var "bryggeret", et slags forrum på ca 5x5 m, køkken af samme størrelse plus et rum mere bag en skillevæg med et forhæng som dør, sandsynligvis soveværelset, også ca. samme størrelse - det var hele huset - Bag huset var et lille (eget) savværk, som fabriktilsynet vist ikke havde set på fornylig, men det så ud til at han havde lavet meget med det.

Efter et par fotos startede vi så bilen og havde Niko med, mens vi sagde farvel til resten af familien - et lille pudsigt træk - det viste sig, at en af pigerne var ved at lære engelsk i skolen, vi formåede hende - at give en prøve på sin kunnen, og det lød præcis, som når en derhjemme læste de første sætninger op af en begynder - engelskbog, det havde vi alle megen fornøjelse af.

Vi havde lovet Niko (hvis vi havde tid, som han sagde - og det ville vi have) at tage med ham hen et andet sted i landsbyens udkant, hvor han havde en enden jordlod, her var lidt faldefærdige bygninger med svin, høns og røgeovn - A propos røgeovn, her var det, han lavede sin pølse, så jeg faldt for fristelsen til at spørge om, jeg kunne købe 1 m, det kunne jeg ikke, men fik den foræret. Jjeg kan bedre lide den end Henning.

Nabo til af denne herlighed var Nikos far og mor, hans far kom også ind og overværede rundvisningen, og da vi var færdige her, skulle vi naturligvis også ind et se hvordan han boede, dog undgik vi med nød og næppe en gang kaffe mere - vi sagde igen farvel til faderen og bevægede os ind mod bymidten igen - men et stykke hen ad vejen, lå der et efterforholdene meget smukt og nyt hus - Se det var Nikos broders, og selv om hverken han eller hans kone var hjemme (de arbejdede begge i Tyskland) så kom faderen igen og havde nøglen til hængelåsen med, så vi skulle rigtigt se - det var lige ved inden døre at ligne, hvad vi her hjemme, her var f. eks. rigtigt badeværelse - hvad Nike havde hjemme i/ved sit hus ved Henning bedst, jeg undersøgte det ikke!

Vi skulle også lige kikke ind i garagen, hvor der stod en ret stor ny traktor - det var nærmest, som den var statussymbol - her skulle vi altså drikke et (lille) glas likør - Så vidt jeg kunne forstå, havde Niko muret huset og hans far levet tømrerarbejdet - Nikos hus var på mange måder en mærkelig blanding af primitivt og moderne, der var brændekomfur men også elektrisk komfur, vaskemaskine og så vidt jeg husker også køleskab.

Nikos brors hus - et af de flotteste i landsbyen

Så lagde vi faderen bag os igen, nåede centrum i byens hvor vi fik tanket vore vanddunke med vand fra bybrønden, der efter sigende leverede vandet nede fra 180 m - godt, godt drikkevand sagde Niko .

Vi var ved at savne brød, og Niko bankede bageren op - hun boede lige ved bybroenden - Vi fik et 2 kg franskbrød, en ordentlig bamse, men da vi ingen jugoslaviske penge havde, bad jeg Niko betale og gav ham til gengæld 1 \$ - Desuden forærede vi dem 3 stk. Bünger rugbrød og 1 flaske likør fra Tyskland.

De havde kun, hvad vi ville kalde franskbrød - Til slut farvel og også mange hilsener til min kone – jeg lovede ham foto og at skrive på tysk, og hvis vi nogen sinde igen kom til Jugoslavien, så skulle vi endelig besøge dem igen - En aldeles overvældende gæstfrihed, som gjorde et stort indtryk på os. Stedet er ca. 110 km fra Beograd mod nord, altså mod Zagreb.

Afgang vel ca. kl. 9-10. Vi er så allerede 78 km ad vejen med Beograd og i godt humør efter den fine nat og megen venlighed. Tog foto i Beograd af kone(ældre) med kurve, med fagter lod hun mig forstå, at hun i hvert fald ikke var tilfreds med, et jeg havde fotograferet hende. Jeg kunne jo ikke gøre andet end at trække undskyldende på skuldrene til hende gennem bilruden, mens vi fortsatte vor kørsel.

Beograd-Nis ca. 230 km begyndte med en fin, fin motorvej 2-3 sporet i hver side, vi måtte også betale et gebyr 20 din = 2\$ for at køre her. Der var kun 20 km ca. af den slags vej, fornøjelsen var kort, de 20 km skal nok være landets stolthed.

Frugtræerne langs vejen er begyndt at blomstre – fårehyrden går i vejgrøften med sin lille hjord samt en enkelt gris - bilvrag ligger rund om i vejkanter og lidt inde på markerne. Mange og store vejarbejder, motorvejen skal nok forlænges.

Vejret er blæsende mest tørt indtil nu, let dis. Mange køretøjer har et gult eller blåt blink på taget og benytter det gerne. Politi-Milli? – Nødhjælpstelefoner langs vejen-Tele?

Efter at have spist vor madpakke og fået hver en stor kop kaffe (tyrkisk) på et landevejsmotel går det derudaf igen (WC-døre kan ikke låses/lukkes på de her kanter).

Politi undersøger lastbil, sker jævnligt - politiet vinker blot lastbilerne ind til f.eks. en servicestation. Overhaling af biler er helt anderledes end hjemme, når de overhaler, tænker de nok (siger Henning): Der er en chance måske, lad os prøve!

Landmænd harver markerne med okser her . Når vi kører bagefter lastbiler opad bakke, og det gør vi tit, så har vi lært at lukke for luften udefra, da de sender en vældig røg/os ud, når de slæber. Vi tanker bilen engang 49 liter -20 \$ - ca.334 jug. Din.

Tysk bilist spørger os midt i kryds, hvor vi holder mange, om vej til Sofia, vi siger: Denne vej, vi skal også til Sofia - Han skulle bare vide, hvor godt kendt vi er! - Vi har endnu ikke kørt forkert.

Jorden er flere steder temmelig rødlig. Ved den bulgarske grænse lyste pludselig advarselsslampe for pære, der er gået ud, antagelig kørellys, kun et øjeblik, så forsvandt lampen igen. Let og ubesværet kom vi gennem grænsen. Vi købte en schwartzer Kater, 2 dåseøl (Guld Tuborg) og en lille flaske hvidvin for 5 \$.

Sendte 2 brevkort med jugoslaviske frimærker med en jugoslavisk personbil, der kørte den anden vej igennem tolden med en venlig tolders mellemkomst. Personerne inde i bilen smilede og gebærdede sig, som de sagde, at det skulle de rigtig nok gerne klare for os.

"Bløde" bjerge ud mod horisonten til begge sider af vejen - vi søger et natlogis nu kl. 18 (kl. 19 bulgarsk tid). Kl. er nu 20:45 bulgarsk tid; vi har spist nogle gode skiver franskbrød fra Nikos landsby og drukket en lille flaske hvidvin i fællesskab af samme flaske. Vi holder ca. 20 km inde i Bulgarien - kørte bort fra landevejen til højre en 3-4 km nedad til en lille landsby. Der var efter en del søgen et hus med lys i og der var en passende lille plet uforstyrret jord foran stakittet til os at parkere på.

Jeg gik ind og "talte" med en 20-25 årig dame, d.v.s. hun kunne hverken tysk eller engelsk eller dansk, så jeg var på den, brugte en del tid og tegnsprog for at forklare, at vi gerne ville parkere på det lille stykke lidt moseagtige mark foran huset. Hun lod til at gå med til det og så meget venlig ud, men da vi var godt igang med spisningen kom sandsynligvis faderen eller hendes mand hjem med bil. Vi så den standsede oppe på vejen bag os, en mand stod ud og bilen fortsatte.

Henning gjorde mig via bakspejlet opmærksom på, at nu fik vi besøg. Han kom til mit vindue og en masse tegnsprog plus et par få og nærmest uforståelige brokker på tysk fra hans side udgjorde vor samtale. Jeg forstod ham sådan, at han faktisk helst så bagenden af vor bil snarest, dog sagt på den diplomatiske måde, at han ville fortælle os, at han var bange for, at bilen når vi vågnede i morgen ville være sunket i til havene.

Det kunne vi nu ikke rigtig forestille os, så jeg maste på igen og gav ham også en dollar i "parkeringsafgift". Endelig gik han ind nogenlunde formildet, idet han nok tænkte: *Sikke nogle mærkelige mennesker.* I samtalens forløb brugte jeg også hans/mit armbandsur: *Vi sover så længe og så i morgen tidlig videre til Sofia.* - Det er noget af det mærkeligste jeg har været ude for. Nå men god nat - 506 km.

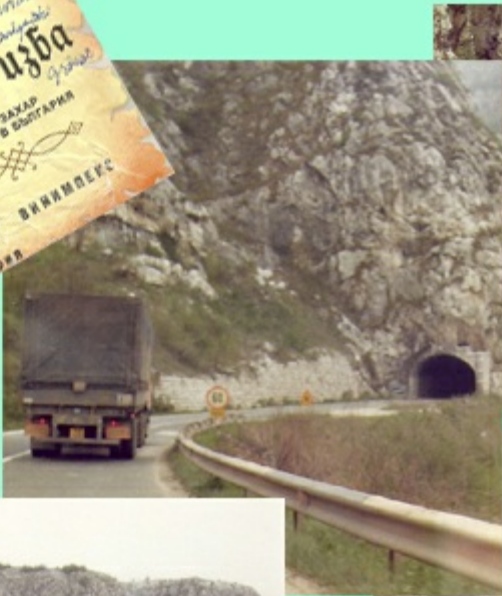
Lidt ualmindelig etageejendom

Sådan var Beograd også!

Beograd-forstæd

Mon den er ved at lande?

Ved den bulgarske grænse
(i Jugoslavien)

Tolderen kikker godt efter -
lige for os

Fredag 14/4 - 5. dag

Husk malariapiller i dag! - Frisk og har sovet godt, kl. ca. 8, på trods af at vi synes, det er det mest ugæstfri sted vi har sovet endnu, var der dog 2-3 af husets beboere, der vinkede fra dør og vinduer, da vi kørte. De kunne selvfølgelig heller ikke vide, hvad vi var for nogle fyre!

Byen ligger lige for og til højre på ret stort område - fattigt land at se til. Hestetrukne gummivogne med mange passagerer, antagelig på vej til arbejde. Politikører kører MZ motorcykler. Taxa foran os plus sådan er hovedvejen fra Sofia til Istanbul også, og så sagde Henning endda, at en politibil, der idet samme passerede os, kikkede en ekstra gang efter os, da han så, jeg fotograferede.

Første stykke vej fra Sofia 10-20 km regulær motorvej med adskilte kørebaner, nu almindelig dårlig landevej med omfattende vejarbejder langs med (til fortsættelse af motorvej). Kolonner af lastbiler med personvogne imellem giver mange og delvis farlige overhalinge - F-pæleværk plus wiper på mange tdr. land til vinstokke?

Vi kører på brosten nu - vinmarker langs vejen begynder. Et mærkeligt meget stort drivhus på højre side til vinstokke? - Vi lavede middagsmad på P-plads ved campingplads og motel/ restaurant. Da vi havde spist m.m., gik vi på restaurant og fik hver en kop tyrkisk kaffe.

Her var det forresten også, at Henning bakkede fra landevejen tilbage og ind på parkeringspladsen, vi kikkede os noget omkring om nogen nu skulle bemærke det, men det lod der ikke til, at nogen tog notits af, senere da vi holdt der opdagede vi, at man ganske roligt kørte mod trafikken og også den vej ind på parkeringspladsen. Flere lastvognstog kom rullende den vej.

Den kop kaffe blev en oplevelse. For en gangs skyld glemte jeg at spørge om jeg kunne betale med \$ (vi har brugt alle vore DM og har kun \$ tilbage) inden vi fik kaffen. Det kunne vi ikke, viste det sig. Gode råd var dyre. Henning var på Campingpladsens reception at forsøge at veksle til landets mønt. Nej. Jeg forsøgte nogle gange om jeg kunne overtale tjeneren (til at modtage \$). Nej. Det beløb vi skyldte var ca. 6 kr.

Mens jeg stadig ventede tog Henning bilen, kørte 5-10 km, forsøgte flere gange at få vekslet og til sidst lykkedes det ham. Han kom tilbage og vi overrakte tjeneren 1 leva med et stort smil, nå, det var måske ikke så stort endda, - og gik. Den kaffepause varede 2-3 timer - Så kører vi mod Svilengrad, den bulgarske grænsestation mod Tyrkiet.

Vi diskuterer lidt, om vi skal unde os en lille afstikker (godt 100 km ekstra) til og igennem et hjørne af Grækenland til Tyrkiet. Også på grund af vort mellemværende med tjeneren og tiden der gik opgiver vi det og kører direkte mod Tyrkiet. Lilleby 89 km til Svilengrad Plus lastbil med stokke af u høvlet træ stukket ned i bunden, i begge sider.

Vi har set nogle få æsler, der går og græsser, en mand red på sit æsel. En bus overhaler os lige før en bro i en by, tuder af os for at chaufføren kan nå at gennemføre overhalingen, vi må trykke noget på bremsen, da vejen indsnævres meget. Faste vandere på marken over et stort, stort areal. Noget der for en gangs skyld kunne ligne en dansk landevej. Vi var tæt på at køre en mand med æselkærre ned, han kørte fra en markvej direkte ud på landevejen uden at tage hensyn til hverken det ene eller andet.

Vi holder på en tankstation i kø, det går langsomt. Vi har købt benzinkuponer til 40 l, da vi kørte ind i Bulgarien, dem må vi jo have brugt inden vi kører ud af landet igen. Vi er også nær bunden i benzintanken.

Ved en fejltagelse fik jeg 88 oktan benzin kuponer, så motoren giver lidt eftertænding, når vi standser. Er nået den tyrkiske grænse kl. 18. Henning veksler \$ til TL (tyrk. lira) mens vi holder i kø ved toldstedet - En påhængsvogn foran ser ud til at være delt i lige så mange dele, som da den blev fabrikeret (det var dog vist ikke tolderne).

En buste af Kemal Pasha Atatürk er det første, der møder os ved indkørslen til grænsen. Det blev en lang historie ved grænsen vel ca. 2 timer, og så slap vi da let igennem i forhold til mange af de andre. Systemet var noget knudret eller også var der ikke ret meget af det. Først må jeg sige, at tilsyneladende blev alle biler gennemset, alle døre op, ud med alle ting på nogle lange borde langs med bilerne.

Vi kørte frem i 4-5 rækker. I en naborække til os holdt en tysk Ford Transit - en slags stort "rugbrød" med en stor familie, i hvert fald 3-4 børn og med en bunke sager på en stor tagbagagebærer, der dækkede hele taget på bilen. Chaufføren plus 2-3 toldmedhjælpere baksede længe med at få alt ned fra taget: sengetøj, kufferter m.m.

Dernæst blev selve tagbagagebæren løsnet og taget ned, mens nogle af børnene løb rundt imellem bilerne til fare for sig selv og andre inde i bilen højtlydt gav deres mishag over ventetiden til kende. Længere fulgte vi ikke dette skuespil, men et arbejde og en tid inden de igen kan være klar til at fortsætte. Det bliver næppe i dag, mørket har for længst sænket sig.

Tilbage til os selv igen. I ventetiden snakkede vi lidt med 3 tyrkere, der i 2 biler med tyske nummerplader var på vej hjem. Den ene fortalte os, at de alle 3 arbejdede i Østrig. Han havde selv været der i 3 år og havde nu sin første ferie. Da de forstod, at vi ville sove i bilen, mente de nok, vi skulle køre ind på en tankstation at sove, altså hvor der var andre mennesker.

Noget i den retning havde vi også tænkt, og samtidig at vi nok fremover skulle sove på hotel. Vi kørte vel 5-10 km uden rigtigt at finde noget, der passede os og kom så til Edirne (før Adrianopel). Der opdagede vi, lidt for sent, et skilt om en campingplads ned til højre. Vi måtte med strømmen, da lyset blev grønt, og det viste sig, at årsag til lyskrydset var, at vi skulle over en så smal bro, at der kun var en vejbane i alt, og derfor måtte trafikken fra henholdsvis øst og vest skiftes til at komme over. Broens længde var vel 3-400 m. Desuden var der det problem, at man kunne ikke være sikker på, at broen var klar, når lyset blev grønt, idet der altid var nogle, der lige kunne nå at komme med også, mente de.

Da vi jo ikke var videre glad for at komme til at bakke et par hundrede meter, kan det nok være, at Henning blinkede adskillige gange med det lange lys, da vi satte i gang for grønt - Vi drejede så snart vi kunne tilbage over broen og så til venstre efter campingskiltet. Det var bælgmørkt nu og kun lys langs hovedgaden. Det havde regnet fornylig og desuden var det at ligne med den værste markvej herhjemme. Det tegnede ikke godt.

Der kom dog andre biler ad denne vej også. Forude så vi lidt lys, en slags restaurant med nogle biler - taxaer - foran, i hvert fald ikke vor campingplads. Lidt længere endnu, vejen blev om muligt endnu værre med store huller og ligefrem skråninger og smallere, nej omkring igen, det her går ikke.

Tilbage for 3. gang over broen og længere ind i byen spejdende efter et sted at parkere, et lille torv, måske en plads mellem andre biler, jo – straks 5-6 tyrkere omkring os bl.a. en parkeringsvagt, efter megen palaver og tegnsprog betalte vi 20 TL for at holde her i nat (4 kr.)

Jo vi kunne bare sove i bilen. En af tyrkerne kom slæbende med en gammel overskåren oliespand med en eller anden væske og ville til at vaske bilen, det fik jeg da afværget, selv om den ellers nok snart kan trænge til en rigtig vask.

Kl. er 3:40 om natten, og jeg sidder her ved rattet og skriver, fordi vi ærlig talt var bange for at lægge os til at sove begge to på een gang. Først sov jeg 2-3 timer afbrudt af diverse snak, og nu ligger Henning bag mig og trækker vejret dybt.

Man bedes bemærke, at det var Henning, der foreslog denne vagtordning, men at jeg absolut billiger den. Man har vist svært ved at forestille sig hele atmosfæren, når man ikke har prøvet det. I 2-3 andre personbiler her på torvet med megen bagage, sidder der også mennesker og sover.

Under Hennings vagt fik han bl.a. "besøg" af en svensker, der lagde mærke til vore nummerplader og derfor gerne ville hilse på. Hans bil var gået i stykker forklarede han. En anden episode, en tid lang sad Henning med nedrullet siderude og fungerede som tolk for en, der gav sig ud for at være englænder (og det var han måske også). Englænderen forhandlede med en anden, vistnok tyrk, men det vides ikke med bestemthed, om at købe noget benzin eller i hvert fald få tyrkiske penge til benzin af tyrken evt. mod et armbåndsur.

Englænderen fortalte, at han havde engelske £ i rejsechecks, som han forgæves havde forsøgt at få vekslet ved grænsen. Englænderen kunne kun engelsk, tyrken kun tyske brokker, så i kan tro Henning kom på arbejde. Så vidt jeg forstod kom handlen dog ikke i stand.

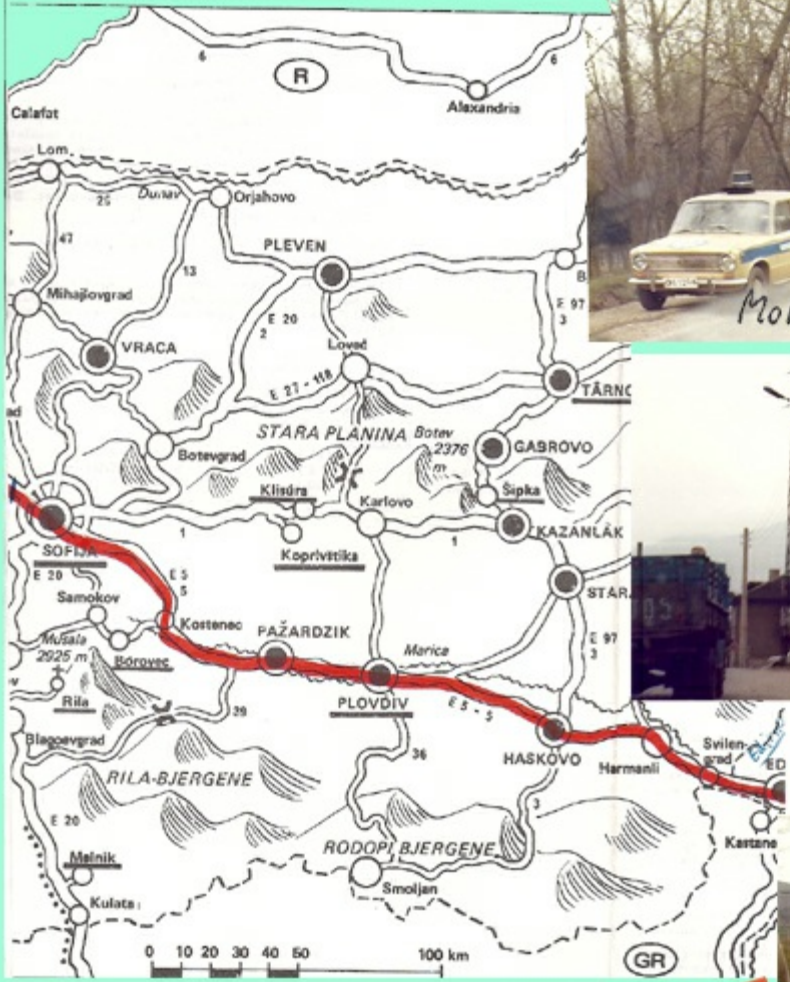
Taxaerne kører rundt med små tændte elektriske lys i passagerummet - nogle har fuldt blus på lygterne, andre har kun en enkelt lygte der fungerer og atter andre kører helt uden lys. Det sidste har jeg da set 2-3 biler og et par knallerter gøre.

Vi har fået parkeret så jeg kan sidde og skrive ved gadelygterne skær. Det er meget praktisk. Inden jeg begyndte at skrive spiste jeg godt af vor fælles madpakke. Vi spiste godt ved middagstid og fik så først noget nu igen, vi har delvis glemt det og jo været ret optaget af de mange ting, vi har oplevet.

To forsøger at skubbe en bil i gang ned ad hovedgaden - det lykkes. - 381 km -

Bulgarien

Hvor er vi - mon?

Lørdag 15/4 - 6. dag

Sidste del af vagten i nat fra kl. 4-6:30 døsede jeg. Så stod jeg op, gik på toilettet på mit "hotel", tog et foto af standpladsen og startede. Jeg nåede ca. 120 km, så var Henning frisk igen. Vi gjorde holdt på en sidevej, sådan på tværs altså, vi børstede vore tænder og vaskede os lidt.

Henning tog rattet, jeg prøvede at sove til kl. ca. 10 - Kl. er 11:15. Vi har passeret Istanbul ad en 3-sporet motorvej med meget tæt trafik og kom over en forholdsvis ny bro til Asien. Broen er lavet efter samme princip som den nye Lillebæltsbro - vejbanerne hænger i wiren - betaler 40 TL - ca. 8 kr. for at køre videre ad motorvejen.

På motorvejen ved indkørselen til Istanbul lå en lastbil på siden, dens last havde været glasruder. Kan i tænke jer, hvordan der så ud?

Det småregner og bilerne laver masser af muddersprøjt på forruderne, vi har god brug for både visker og vasker for og bag - Der står en masse store reklameskilte langs vejsiderne, for hvad? Ja, se det kan jeg ikke svare på - I de fleste lyskryds vi møder virker lyset ikke, der er i hvert fald intet lys. I Istanbul holdt vi i kø for et der virkede. Der gik en tyrk rundt og solgte små klædestykker imellem bilern.

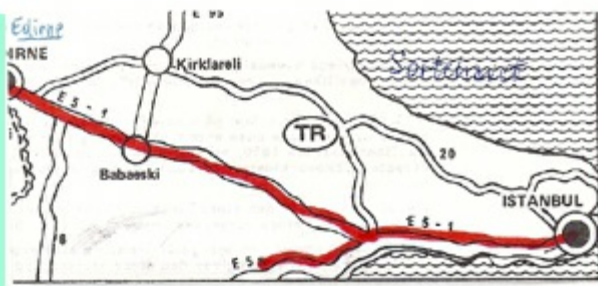
Der køres hårdt, ind og ud imellem hinanden, overhale indenom osv. Foto af påbegyndt bro til motorvej ca. 25 km for Izmit. Vi er snart i Izmit, og kl. er kun 12:30. Her er det meningen vi vil overnatte på det hotel, Rita skrev, at Palle fra Ålborg havde brugt.

I morgen vil vi prøve at nå Ankara, knap 500 km, men med mange stigninger!! - Vi har fundet hotel Altinnal efter flere fejlkørsler, selv om der var skilte, til sidst havde vi en tyrkisk, nærmest murerarbejdsmand med op at køre, han viste vej lige til garagen på hotellet. Han var med 1-2 km men ville ikke have så meget som en øre, så jeg gav ham en stor håndfuld dansk tak og kom i tanker om, at han kunne få en Hafnia nøglering som souvenir.

Nå garage, ja det var jo noget vanskeligt med påhængsvognen, vi blev sendt om på en byggeplads med altmuligmanden som vejleder, men det var i den bare luft, ingen låst garage, jeg brokkede mig noget, som han selvfølgelig ikke forstod ordlyden af, men meningen, for han betydede mig at komme med, og så blev jeg fremstillet for hotellets direktør, tiltalende mand, pæn, i et virkelig pænt kontor med lædermøbler.

Hvad tror I han har tænkt, jeg i disse virkelig fine omgivelser med min store gule jakke, på hvide (snuskede?) strømpefødder og daglige tøj? - Direktøren lod mig på godt engelsk forstå, at portene til byggepladsen blev låst til nat, det var hotellets egen byggeplads - og manglede der noget i morgen tidlig, ville han betale! Det gik vi ind på - og nu har jeg lige været i bad og Henning ligeså DET ER DEJLIGT - Nu tager vi vort pæne tøj på, skriver lidt til DK, går på posthuset, ser os lidt om i byen og så tilbage til hotellet at spise til aften - kl. er nu 15:10.

Da vi i eftermiddag var ved at lede efter hotellet, holdt Henning i en sidegade, mens jeg rekognoscerede. Der var i løbet af nul komma fem mindst 10 børn og voksne omkring bil og påhængsvogn. De diskuterede, følte, bankede på kofangeren og diskuterede igen.

Vi lurede lidt, men fik da vendt køretøjet lidt længere henne i "gaden" (strædet er et bedre navn). Da vi så kørte forbi klyngen af mennesker igen, vinkede jeg og stak dem et smil, og nu kan det nok være, vi fik smil tilbage. Det var åbenbart hvad der skulle til for at have forbindelsen i orden.

Slentre i de varme gader, forskellige fotos-3-4 års Pige, vandmand med bil, kosteforretning mv., dreng med "franskbrødskranse" på hovedet. Vi købte en, vi lige har spist, ikke så værret, 1 stk.-2½ TL-ca. 0,50 kr.

- 345 km - En tyrk viste os vej til posthuset og gav os så megen service, at han end dog slikkede de rigtige frimærker på vore breve. Tilbage til hotellet. Vi havde fået vort pæne tøj på, og spiste til aften i usædvanlig fine omgivelser, på 5. sal i hotellet. Ikke mange i spisesalen, med vinduet åbent og en pragtfuld udsigt ud over byen og den østligste del af Marmarahavet og små bjerge bagved igen. Vi måtte spørge tjeneren til råds, da vi ikke med vor bedste vilje kunne forstå spisekortet, vi fik løgsuppe, lammekød, karamel et eller andet med creme af en slags, en flaske hvidvin (en hel) - 3 øl, pris ialt inkl. drikkepenge 270 TL - små 60 kr. - alt i alt aftensmad, ophold., morgenmad 800 TL-ca. 150 kr.

Tyrkiet må have devalueret fornylig, så billigt alt forekommer os at være. Henning faldt senere på aftenen i snak i baren med et par tyrkere, der kunne fransk, den ene artist, den anden ved politiet, imens jeg var begyndt på nattens søvn.

Kære Keld og Anne!

Izmit den 15. april 1978

10000/kl. 15,15

Nå er vi nået til Zemit, en midt i mellemst I standul af Ankara. Lad andre
 ord i er min i trinen! Det betyder der af noget. Sidst vi lod høre fra
 os var med et brev kort som vi sendte fra den belgiske side af grænser
 til Jugoslavien med et langt jugoslavisk navn der lige skulle (ispanem)
 grænser. De smilede og vidste da todelene forklarede dem, nok problemet og så
 ud til at de nok skulle klare sagen for os, så jeg håber I har fået
 det. Sagen var nemlig den at der foretogt med et jugoslavisk fri-
 marked på, og så kom vi i Bulgarien først bare sendt dem (brev kortens)
 (1 til jer + 1 til Anne) når vi engang nåede vist Sofija, fik købt jugosl.
 frikort og fik fundet en god kasse - Nok om det. - Bulgarien var
 vel nok lidt af en skuffelse for os synes vi især at forstå at vi
 ingen godfrivillig fandt. - Vi gjorde jo (som vi plejer!) om aften drejede
 fra hovedvejen til en ell. anden landsby, fandt et ^{med lys kl. ca 18,30} ~~med lys kl. ca 18,30~~ ^{med lys kl. ca 18,30} ~~med lys kl. ca 18,30~~
 gulets til os, gik op til huset. Der kom en yngre dame vel 25-30 år ud og en
 lille dreng. Ret hurtigt fandt vi begge ud af at vi havde ingen mulighed
 for at tale sammen på normal vis m. andre ord. Min kære bulgarisk vel sig for
 man kunne byde eller engelsk forstået min, så det blev med mit bedste tegn-
 sprog jeg forklarede hvad vi ville. Det gik kun de også til synende
 ind på og vi gjorde os klar til mat og salt og til at spise i bilen. Det bløde
 ret meget. Midt i spisningen skubte en bil oppe på vejen og en mand steg
 ind og kom til min side. Jeg gjorde ham omtrent samme forklaring som
 til damer. Han kom nogle få sekunder byde og så vidt jeg forstod ham

skulle vi gerne gå for om morgenen kunne vi risikere at bjælken på bilen
var sunket i - det var lidt mere østligt længere fremme. Det troede vi var
ikke rigtig gå og blev enige om at det måske var ~~et~~ at undersøge for at have
faktisk gerne vilde af mit o. Han fik så held (proklamation) et par gange til
(om. transport) om at vi bare skulle sove der i nat og i morgen bil/af sted
med Sofia, så var jeg bare også 1 \$ som parkerings gebyr ill. til drengen
eller hvad han vil vilde bruge den til. Til sidst var han i tvivl faldt efter
og vi spiste ferdig og gik til ro. Jo jeg mener jeg fandt ud af han altså var
meget til dem i turist. For det første også en alder (generation) - vel bedste
for y - mor. Om morgenen vilde dog godt et par stykker hilsen og til afsked
for aft og minutter - vi blev enige om at vi ville i kort fald til bykirke at sove
nede ned af det måde vi også - men først en lille landevejskro, motel, camping-plad
ell. hvad vi skal kalde det lange landevejs, der gik vi ind for at få en kage kaffe
og vist for første gang glæde sig at spise om vi forhåbent om vi kunne betale
med \$, det vi var havde brugt alle det og ikke var andet tilbage med \$ nu. Det
viste sig at det kunne vi ikke! Det var selvfølgelig min fejl, men jeg forsøgte at
spørge tjeneren ^(da vi efterhånden havde ventet længe uden opklaring på begivenheder) om han syntes vi skulle måske en hele dagen fordi vi skulde have været
der allerede til ca. 5 dage. - Vi blev enige om at tage af kort rejse her, fandt efter
flere dage et sted hvor han fik vasket og var tjener fik sin løn. Det kostede os ~~et~~ vist
vel et par timer, så også af den grund angav vi en diskuteret tanke om at have
taget et lille hjørne af Grækenland med os var borte. Nu skyndte vi os til den
tyrkiske grænse - og hvitke oplevelser. Det tog os ca. 2 timer og så slaps vi med det
om ved det. Så at så alle bilene blev rødt på det samme i lige måde og jeg var her og
jag var der - sikken et mirakel. Jeg holdt godt fast i alle papirer, mens tjeneren klarede
bilene. - Så overnattede vi i nat midt i den tyrkiske by Edirne (tidligere Adrianopol)
Med et parkerings gebyr på 20 liras = ca. 4 danske kr. holdt vi midt på en parkerings plads
men tykkene advarede os og sagde lidt at bygningerne, virkelig meget gamle. Faktisk kunne
vi kun sove en aft gang. Resten af den tur var en tur i gode, men vi var på den
nu her som brevsagnet viser i god behold og en stor oplevelse rejser.

Kærlig hilsen begge to - også til evt. sørgere og andre venner i hængsland
Svend

søndag 16/4 – 7. dag

Henning skriver i dagbogen sådan: Starter med godt vejr fra Izmit kl. 8:30 med den gamle ved rattet, han mener ikke øllerne er løbet ud af blodet på mig endnu – Foto 100 km fra Izmit karakteristisk lastvogn med flæser og dikkedarer. (Fra Tyrkiet og i alle landene sydpå herfra var det sådan at jo mere "pynt" der kunne anbringes indeni og udenpå bilerne, jo bedre var det, border, flæser, langhåret stof ovenpå instrumentbrættet, hængende maskotter, udvendige lygter af forskellig form og med forskellige farver. Overalt på bilen samt alle mulige farver rundt omkring, diverse tudehorn.

På strækningen Izmit - Ankara nedtur af et bjerg på ca. 10-15 km - DUB på vejskilt betyder STOP på tyrkisk. Det var godt nok en rute med mange stigninger og sænkninger, men ikke så vanskelig som turen igennem Alperne (Østrig).

Nu er der 2 ret gode asfalterede vejbaner (1 i hver retning) plus det meste af vejen en ekstra vejbane med grus i hver side - Vi mente selv, at vi pr. kort kunne finde den danske ambassade i Ankara og kørte nogle km rundt inde i byen, til sidst spurgte vi en tyrk på gaden. Han var flink som så mange af de andre tyrkere vi har truffet er.

Han satte sig ind og kørte vel 4-5 km med os til ambassaden (der bor vist 2,5 mil. i Ankara). Stod så ud, ville ikke have til en bus engang og gik så efter en tak og en af Hennings cigaretter - Ambassaden lukket, naturligvis, søndag - efter snak med et par stykker i nærheden fandt vi i huset overfor en dansk dame, der var ansat på ambassaden, dvs. hun var ikke hjemme - en ca. 8 årig dreng kom ud på vor banken og snakkede noget gebrokkent dansk med os, var tydeligvis glad for at få prøvet sproget i praksis. Hans navn: Sinen.

Føret forstod jeg, at hans mor talte i telefon inde i lejligheden (vi stod på trappegangen) men som tiden gik fandt vi ud af, at hun ikke var hjemme, og at drengen havde ringet efter hende. Til sidst, da vi vel havde ventet ca. ½ time-3 kvarter kom pludselig hans far, der var tyrk, ud i pyjamas - kl. var 3-3:30. Jeg undskyldte forstyrrelsen og sagde, at vi ville blot gerne i dag have at vide, hvor der lå et hotel i nærheden. ja, der var jo så mange, så det lod ikke rigtig til, at han kunne (eller ville) hjælpe os med det, nå jeg skyndte mig at bakke.]

Vi var lige ved at starte, da der ankom en dame i taxa, som kunne ligne en dansker. Det var det, og hun gav os en adresse på et ikke alt for dyrt hotel Bulvar Palas og viste os ca. hvad vej vi skulle køre.

Det viser sig, at her er meget dyrere end i Izmit og standarden er ringere, men det går da. Nu havde jeg på vor vej op til ambassaden (der lå meget højt oppe på en vældig stor bakke for ikke at sige en klippeskråning) i et glimt set et sted med noget der lignede et loppemarked. Det foreslog jeg Henning selv om kl. efterhånden var 16:30, da vi havde fået os installeret.

Vi gik udenfor hotellet og hyrede en taxa. Han forstod ikke os og vi ikke ham. Jeg forklarede med armbevægelser i hvilken retning, og vi "for" af sted. Det var taxakørsel kan I tro. Et sted drejede en ud fra kantstenen, men hvis han troede, han kunne komme ud på kørebanen, troede han forkert, for der kom vi nemlig, og vor mand kørte hans forskærm så tæt som en mm vil jeg tro, så trak modparten sig modvilligt lidt ind mod kantstenen igen.

Selvfølgelig havde vort horn forlængst fortalt ham, at det var det der var meningen. Nå, til slut fik den uheldige ud kører en mundtlig skylle, og vi fortsatte som om intet var hændt. På et eller andet tidspunkt blev Henning og jeg enige om, at vi kunne jo ikke blive ved at køre rundt i Ankara for at finde det loppemarked.

Vi dirigerede taxaen ind til siden og jeg prøvede at tegne en hel masse små firkanter ved siden af hinanden (boderne). Nej, det hjalp heller ikke. Så fik chaufføren øje på en politibetjent, der dog ikke kunne klare sagen, altså forstå os. En anden nærmede sig fra en stor bygning, nej heller ikke han kunne forstå de mærkelige mennesker. Vi var ved at opgive og ville bede om at blive kørt tilbage til hotellet, da den sidste mand efter vi lige var startet igen råbte en hel masse til chaufføren og atter fik ham dirigeret ind til kantstenen. I hvert fald med det ene hjul!

Så betydede chaufføren mig, at jeg skulle gå ud af bilen og følge med den anden mand ind i bygningen. Jeg gætter på, han var portner her. Måske en bank eller lignende. Han ringede et sted hen, det viste sig at være politiet, altså fik en til telefonen, der kunne engelsk. Han fik hele lektionen om at vi holdt her i en taxa og gerne ville ud at se dette marked.

Det kneb nok lidt at forstå mit danske engelsk, så i løbet af nul komma fem eller et par minutter stillede der en pæn 55-60 årig meget behagelig politimand i civil på kontoret, hvor jeg var, og da han først havde mig så nær, gik resten let.

I mellemtiden navne Henning foræret chaufføren en cigaret og midt i min samtale kom han også ind af døren, fik hele forklaringen af politimanden på tyrkisk - og vi kunne fortsætte vor taxakørsel til markedet efter at jeg pænt havde sagt til alle de implicere, og også spurgt politimanden hvad jeg skyldte ham for al den hjælp - Intet, intet.

Jeg var faktisk ved at blive flov over al den ulejlighed, jeg havde forvoldt for så lidt. Hvor er de dog flinke disse Tyrkere, men alligevel er man jo lidt bange for andre af deres landsmænds nysgerrighed.

Vi kom til markedet. Sikken skrigeri og falbyden - Jeg købte 1 kg appelsiner - 6 stk. -17,50 TL-ca. 3,50 kr., de smagte godt. Der var citroner, sko, tøj, kartofler, oliven, agurker og meget andet.

Desværre begyndte det et at styrtregne, men vi tog da en rundtur, mest gjorde det måske nok indtryk at se hvordan æbler, rådne og halvrådne der var smidt i grams blev gennemløst med kendermine af drenge og kvinder for at se om der dog var enkelte brugelige imellem - Tyrkiet er et fattigt land.

Taxa udtur 75 TL og hjemtur til hotellet 25 TL - henholdsvis kr. 15 og 5.

Vi var egentlig sultne og for at spare lidt på pengene havde vi vedtaget at vi ikke ville spise aftensmad på hotellet, men først morgenmad i morgen tidlig og derefter til ambassaden, der lukker op kl. 9 - Faktisk havde vi ikke fået andet i dag end en god morgenmad på hotellet i Izmit, så nu for lidt siden kl. ca. 20 var vi egentlig ret ødt sultne.

Desuden har vi ikke turdet og tør ikke drikke vandet hverken i Izmit eller her eller tre meter, så vi var noget på den. Vi fandt frem til følgende menu: vi havde nogle pakker rugbrød fra Tyskland, vi fik fat i en nede fra bilen samt de købte 6 appelsiner plus 1 flaske hvidvin fra den bulgarske grænse plus 2 plader chokolade,

hverken mere eller mindre, og det selv om vi blev nødt til at forcere hotellets restaurant et par gange for at få fat i sagerne ude i bilen.

Vand til at drikke bliver mere værdifuldt i en sådan situation! Apropos vand, det regnede og regnede. I hotellet regnede det ned igennem loftet på trappen op til de øvre etager, så man måtte afspærre trappen og kun benytte elevatoren.

Henning er gået i seng, han siger at han føler trang til at gå ud at vaske fingre, da han har trukket gardiner for vinduet. Jeg følger hurtigt efter til senge, da vækkeuret ringer kl. 6:15 i morgen tidlig - god nat.

Da vi ankom til hotellet tændte Henning lys forskellige steder i værelset, et øjeblik efter kom en ung mand farende. Vi var noget desorienteret. Han viste os, at den ene kontakt var til en lempe ude på gangen, som han blev tilkaldt af. Han fik lov at gå igen!

Mandag 17/4 - 8. dag

Ankara - Aksaray

Vi spiste morgenmad efter et rart brusebad - lidt dyre og snuskede omgivelser – så til ambassaden kl. 9.

Modtaget af vel en norsk dame på lidt skandinavisk - så kom en rigtig pænt udseende mand i nobelt jakkesæt og sagde velkommen til Danmark på engelsk! - Lidt efter kom en ung dansker Jørgen Ditlevsen, men det var "engländeren" der kom til at hjælpe os, da det drejede sig om visum.

Han telefonerede foret til den irakiske ambassade, men nej - vi kunne og måtte meget gerne sende en ansøgning og så måske om 3-4 uger!

Så måtte vi i gang med den saudiarabiske ambassade - Jørgen Ditlevsen nåede at fortælle os, at almindeligvis kunne vi heller ikke få det visum - Nå "engländeren" viste sig at være tyrk, der nu havde arbejdet på ambassaden i 8 år og bl.a. får den tid på en amerikansk base i Tyrkiet. Han talte virkelig godt amerikansk.

Han foreslog at vi kørte hen på den saudiarabiske ambassade, bedre personligt end telefon. Som sagt så gjort. Jeg veg passagerpladsen og kravlede om bag på langs, mens han snakkede vældigt op. Der var mindst 20 i "kø" ved ambassaden, der endnu ikke havde lukket op.

Han fandt ind af en bagdør og snakkede en masse arabisk/tyrkisk (hvad ved jeg). Der var andre fra køen der fandt ud at de kunne komme den vej ind, men den gik ikke. En gestikulerende mand kostede dem ud og smækkede bagdøren i.

Vi blev pænt udenfor og mens vi ventede, snakkede en neger til mig. Henning mente, at han havde fået øje på Hennings tobaks-"pung" (Mc Baren) og derfor var klar over vi kom fra Danmark. Negeren kom fra Somalia og ville til Tyskland over Suez. Han havde engang været 6 måneder i København.

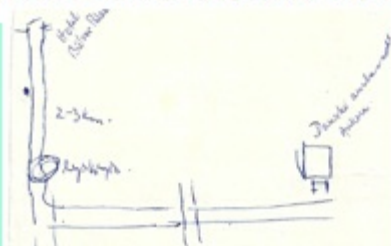
Så kom vor mand. I ambassaden havde de sagt om 3 dage, men han mente, der var lidt chance før kl. 14 i dag, når vi gjorde sådan og sådan. Det var, at vi tog til den danske ambassade, udfærdigede et officielt brev fra ambassaden og forklarede, at vi skulle besøge osv. osv. Det brev kørte vi så til den saudiarabiske ambassade med.

Der udfyldte tyrken 2 ansøgninger for os. Jeg tog min saks op fra mappen og han klippede fotos til og satte dem på. Vi afleverede hele historien og drog atter til den danske ambassade -heldigvis kun 5-10 minutters kørsel.

Nu var kl. blevet ca. 11:30, og tyrken skulle skynde sig til cootail-party, som den danske ambassadør gav til ære for Dronning Margrethes fødselsdag (i går) - Vi gik i mellemtiden først en lille tur og kørte så en anden lille tur.

Da Henning hentede bilen holdt der en masse CD-biler ved ambassaden. Vi tog et par tørre rugbrøds-madder plus en faske juice til deling og var tilbage til aftalt tid kl. 14.

Vor vakse mand hoppede ind, til den saudiarabiske ambassade for 3. gang i dag. Jeg blev bagi bilen, ubekvem at komme ind og ud. Henning var med inde på kontoret. Lidt efter kom de begge tilbage. Vor

mand hængte med hovedet og pegede ned i jorden med en tommelfinger. Jeg var meget skuffet kan jeg godt sige og tænkte, at så bliver vi jo nødt til at blive her endnu et par dage.

Ikke mere end var han og Henning kommet ind i bilen før han med et stort smil gav mig passene, de var i orden. Han mente, jeg kunne tage en spøg! sagde han. Henning fortalte, at det ellers havde været noget af en festforestilling at være med derinde. Det skal indføres, at ved dette cocktailparty var den saudiarabiske ambassadør også med, og vor mand fortalte ham vist lidt om os, fik ambassadørens visitkort og indyndede sig nok lidt.

På kontoret: Der var lidt grus i maskineriet, sagde Henning, der var ved en eller anden fejltagelse tildelt os et indrejse visum og ikke et transitvisum, som vi jo skulle bruge, så vi kunne komme igen om 3 dage. De kunne normalt ikke rette sådan noget på en dag!

Så kom visitkortet frem, og situationen rettede sig afgørende efter lidt snakken op og ned, araberer stregede ca. 2 ord over i passene og skrev et par andre - så var den sag i orden! - Vi betalte 350 TL-ca. 70 kr. for at få visum.

Vi var glade - Dernæst viste tyrken (jeg har hans visitkort) os en kopi af et brev han for 3 dage siden havde sendt til Danmarks Radio - det var en ansøgning om stilling hos DR i Danmark. Han er gift og har 2 børn 14 og 10 år. Vi så også kopier af hans anbefalinger fra US-basen m.m. Jeg lovede ham et par ord, når vi kom hjem - Sikken et skriveri. der bliver!

Vi pakkede i en fart vore kufferter på hotellet, betalte regningen, som jeg ved et nærmere kik på fik reduceret med 100 TL-20 kr. Der ved en fejltagelse var skrevet på for morgenmad.

Er nu ca. 100 km længere fremme sydpå ad vejen mod Adane, men vil dog ikke sigte på at nå længere i dag end til byen Aksaray, endnu 100 km. Vi har kørt over den Anatolske højslette hele vejen, den er ensformig, kun lidt grokraft ser der ud til, med lave bjerge i baggrunden til venstre og meget stor, formentlig ret lavvandet sø til højre.

Vi har undertiden kunnet se op til 10 km frem ad vejen ret god vej, en tjæret vejbane til hver side plus lidt grusbane udvendig - af og til en del ujævnt. Ca. 10-20 km udenfor Ankara var vi ved at køre tør for benzin. Vi måtte holde ind og fylde vore reservedunke på bilen. Vi havde forgæves hos 2-3 tankstationer forsøgt at få tanket op. De vred alle hænder og rystede på hovedet - årsag: ingen benzin, ingen strøm til pumpe eller hvad ved jeg.

Den sidste tankmand mente vi skulle til Adina for at få benzin-ca. 400 km! Vi besluttede at prøve alle tankstationer og tror i ikke, den næste havde benzin, hurra. Tanken i bilen fyldt op plus de 2 reservedunke a hver 20 l, det lignede lidt - Lige for et øjeblik siden da en lastbil kørte forbi ramte er ret stor sten forruden i min side, så vidt jeg nåede at se lige i det nederste hjørne - ingen men at se (Det viste sig senere, at stenen sandsynligvis ramte karosseriet lidt nedenfor vindspejlet, idet der mangler en flage lak på et par cm²).

Kl. er nu 18 - Vi er lidt spændt på at se om der er et hotel i den by, vi regner med at overnatte i - sol og varme har vekslet med kraftige regnbyger. Ankara ligger i et meget bakket område for ikke at sige klippefyldt område. Vi har nået Aksaray eller rettere et slags motel 3 km for byen. Her var et godt, billigt værelse 140 TL-28 kr. ca. - Vi har spist godt til aften og billigt 95 TL-ca. kr. 20 inkl. øl og cola for begge.

Tirsdag 18/5 -9. dag

Aksaray - syriske grænse

Kl. 8,10 - Vi er på vej, friske, vældig fint sted at bo, billigt. Her til morgen mens jeg stod og nød morgensolen.

Udenfor (Nattefrost, vi er på højsletten, et bjerg på venstre side, højt, noget herfra, sne på toppen) kom der en gammel tyrk imod mig med sin bede kæde i hænderne. Jeg gav mig snak med ham for så vidt man kan sige det. Pegede på kæden og så vældig interesseret ud. Han viste mig også hvordan: Allah, Allah for de første perler og så længere fremme noget andet.

Så kom en af hotelpersonalet, og jeg fremførte for ham, hvad jeg næsten ikke turde, om han ville spørge den gamle om jeg havde nogen mulighed for at købe kæden. Det kunne jeg ikke dvs. han ville intet have for den. Jeg greb hans hånd og takkede meget (på dansk) for jeg tror det var en stor ting for ham.

Henning var i mellemtiden kommet til, jeg bad ham byde den gamle en pakke cigaretter, men nej han ville ikke modtage noget. Så mangler man udtryk for hvordan man skal sige tak.

Lige nu passerede vi den første danske bil vi har set i mange dage, en stor lastbil. Han fik lige et par gode trut, men tilsyneladende observerede han ikke os. Nu er det en ret smal, godt trafikeret vej, så man kan ikke bare holde ind til siden (firma: Torben Rafn, Sommersted).

Fårehyrderne langs vejen prøver at tigge cigaretter. QK 3412 en anden dansk lastvogn - Smil vink. Fårehyrde langs vejen - ned i 1. gear, et æsel midt på vejen et andet ville vist også ud på vejen; men ejeren/hyrden lægger sin arm om halsen på det for at holde det udenfor fare. Tager et foto af høje bakker, bjerge i baggrunden med sne vist en slags grusgrav helt i forgrunden. Lige bag grusgraven lå disse ler/stenhytter (beboelse). Dem har vi set flere af de sidste dage.

Vej nogenlunde, tjære, ret smal, mange ujævnheder. Af og til "små" huller, 80-90 km/t. Det er nogle mærkelige busker, pludderbukser, tyrkerne går i og mest "pludder" dem kvinderne går i. Så er de kvinder indhyllet i sjal næsten til næsetippen, det må være varmt, når solen skinner.

I byerne går mange kvinder klædt som i Europa. Foto af politikontrol - 1. gang vi bliver standset. Han ser pas, meget interesseret i mit fotoapparat. Turister siger han klapper os begge på skuldre og hals, fine, fine venner, han får en cigaret. "Nedad" hvor vi kom fra, ud af mellemruden bag Henning - 2 km sving opad. Tjærevejen mindre god nu slidt i stykker, huller begyndt ca. 60 km fra Tarzus.

Hvis man får motorstop eller af, anden grund må standse op på vejen, er det meget brugt at lægge nogle store sten foran og bagved bilen for at advare trafikken. En noget hård fremgangsmåde særligt i mørke.

Motorvej langs med hele vejen fra Pozanti til Tarzus ikke færdig endnu - 30 km fra Tarzus, vej bedre igen. Nu er der kommet blade på vinstokkene. Vi er kommet ned fra bjergene nu til lavlandet - det er også lidt varmere.

På vej fra Tarzus til Adina fandt vi en tom, påbegyndt Servicestation med god parkeringsplads og ugenert at aftræde. Jeg var næppe begyndt at smøre klemmerne før en tyrkisk politibil med 3 betjente svingede ind på pladsen. Head nu - jeg smurte videre og vinkede engang til dem med "kniv i hånd" - vi holdt i baggrunden af pladsen og de vendte bilen med front mod vejen.

Så fik vi ellers skuespil til frokosten - de vinkede praktisk talt alle lastbiler ind til siden. En sad i bilen og snakkede med lastbilchaufførerne efterhånden som de ankom. En tog alle fra den ene side af vejen, og en fra den anden side. En enkelt "kunde" fik et fløjt i tilgift, da han var lidt langsom til at få gjort holdt. En anden var heller ikke så villig, så tændte ham i politibilen det blå blink på taget og satte sirenen (også på taget) i gang et øjeblik - det hjalp. Betjentene vinkede pænt til os, da vi havde pakket sammen og kørte.

Vejen fra Adina mod Iskenderum (vi mangler nu kl. 13:30 70 km) er foreløbig god, nærmest fin, overflade tjære, 1 vejbane i hver retning plus ½ mere i hver side også tjære. Foto af vel nok Sigøjnere, der bor i telte ved vejkanten og har stående nogle hvad jeg hjemme ville kalde hestevogne foran teltene.

En tyrkisk lastbil vi kom forbi havde ca. 10 mennesker plus 3-4 køer på ladet, et ikke helt ualmindeligt syn her, at lasten er blandet.

Hvor er vor bil dog snavset, det bedste middel herimod indtil nu har været de regnskyl vi er kommet igennem. Jeg kan nu se Middelhavet ude til højre vel ca. 1 km borte. Den første damper jeg har set i mange dage. Middelhavet ser indbydende blå/grønt ud. Jeg siger til Henning, at det er koldt for at forebygge en eventuel ønske om badning, vi må nemlig videre. Ved indkørsel til Iskenderum står en lang række pinjer? ved vejkanten. Jeg fik vekslet 220 \$ i rejsechecks til 200 \$ kontant plus 400 TL efter 5-6 bankbesøg i Iskenderum.

Vi er på vej mod Antiokia, som vi ikke helt skal til men mod Aleppo. Fint solskin, ret varmt 20-25° i skyggen mener vi. Bjergkørsel med hårnålesving, men fin, fin vej, 3 vejbaner i alt, hvoraf 2 for opadkørende. 2. politirazza, ind til siden, hvorhen, Kuwait, klap på skulderen, farvel. Sidste 50 km til syriske grænse dårlig mindre vej, tjære/grus skiftevis.

Kvie og kalv luntede af sted på vejen. Vi møder 2-3 militærpatruljer, der stopper nogle, men vinker os forbi. De ser ganske frygtindgydende ud med maskinpistolerne rettet fremad.

Her på vejen sætter bilisterne fingrene mod forruden, når de møder hinanden, Henning siger, det skal hjælpe, hvis en sten skulle ramme ruden. Optog af børn/unge nær grænsen. Vi ville have spist vore sidste TL op på en lille restaurant ved grænsen, men da vi var kommet ind og så forholdene, nøjedes vi med cola hver. Da vi nu gerne ville have brugt vore sidste 'tyrkiske' penge, købte vi en kasse-24 cola, som vi regnede med, vi senere ville være glade for - 510 km - beretning om aften og nat følger under onsdag.

ist National City Bank TURISTLERI

VIZI SATANIN : Adı ve Soyadı (First and Family Name)
FRANSAZ Tabiiyeti (Nationality)
GEK Pasaport No. (Passport Number)
 Türkiye Giriş Tarihi (Date of Entrance to Turkey)

Yedek Banka veya Menkul Menfaatler Kurumu (Authorized Bank or Institution)
 Mühür veya İmza (Seal and Signature)

SATILANAN DÖVİZİN (Foreign Currency Purchased)		Tarih (Date)	
Banka (Bank)	Miktar (Amount)		
\$	330.-	03/11/78	

T.C. BANK OF THE REPUBLIC OF TURKEY
 İstanbul Şubesi

klas.

Onsdag 19/4 10. dag

Syriske grænse - jor danske grænse

Kl. er ca. 7:30 - jeg sidder i et af den syriske tolds "kontorbygninger" og skriver i fuldstændig rolige omgivelser. Henning sover endnu.

Det blev en meget mærkelig aften og nat. Vi kom til grænsen ca. kl. 18 og det gik tilsyneladende rigtig godt. De fleste steder måske alle, er det sådan, at man skal først til politiet og have stemplet sit pas for at få lov at rejse ind. Efter en del palaver og udfyldning af blanketter fik vi vort visum og på stemping af vore pas.

Det så ud til de ville have penge for det. Jeg stak et par \$ over til dem, men de syntes måske at det var for lidt, så ville de alligevel ikke have dem, men ønskede noget fra Danmark. Det tyggede jeg noget på, så gav jeg dem en masse snak om mit arbejde. Den engelske titel for kirketjener er verger. Det forstod de ikke og så sagde jeg, at de kunne lige komme til Danmark, så skulle jeg vise dem, hvad jeg lavede.

Så til toldvæsenet. Det var værre. De (en 3-4) næstkommanderende kunne ikke blive enige om vore papirer. En var imod, en nærmest neutral og en for, at vi måtte komme ind. Vi løb frem og tilbage mellem dem sammen med en "bydreng" mindst 10 gange, tror jeg.

Det sluttede med, at kun chefen kunne træffe den afgørelse, og han var desværre forlængst taget hjem den dag. Vi fik lov at overnatte på området dvs. vor "bydreng" (ca. 17 år) havde 2 senge inde bag ved et kontor i et værelse hvor han normalt sov. Vi kunne få værelset gratis og han lavede dejlig varm te til os i almindelige øglas. Han lavede os også en fotokopi af et kort og var meget behjælpelig og flink.

Nu skinnede det ligesom igennem efterhånden, at hvis vi ikke havde noget imod det, så ville han da godt selv sove i den anden seng, og det viste sig, at hans halvbroder faktisk også gerne skulle sove der. Nå, sengene var ret brede og selv om jeg nok tror, at vi allerede da helst ville have overnattet i bilen på trods af hundelarm m.m. så tænkte vi, at det nok var både klogt og fornuftigt at tage imod deres indbydelse.

Hvilket værelse, hvilke kontorer! - Bygningen lignede en cementklods - rå puds indvendig på vægge og loft, fugtpletter mange steder på loft. Rengøring - jeg tror ikke, de ved hvad det er, for at sige det lidt kraftigt.

WC-kun i nødsfald og til brug for lettere ærinde, stank, ståtoilet - Køkkenafdelingen gav os gåsehud - Vi faldt dog i søvn efterhånden. Vi lå med 2 egne tæpper, 1 under og 1 over os.

I løbet af aftenen var vi til kaffe i førerhuset på en dansk lastbil, en af dem vi havde overhalet om dagen. Chaufføren var nok dansk, men også af jugoslavisk afstamning. Han havde kørt i flere år på østen og talte et mærkeligt blandingssprog.

Med i selskabet i førerhuset var også en ung svensker, der på tommeltot, bus m.m. kom fra Saudi-Arabien, altså var på vej nordpå. Han hed Robert og var meget tiltalende. Inden vi kom i seng inde på værelset, oplevede vi hvordan en muslim (bydrengen) holdt bøn på sit bede måtte på gulvet.

Jeg var i hvert fald vågen noget af natten.- Om morgenen fik vi serveret (tyrkisk) kaffe. Lidt senere da alle var vågnet fik vi te i glas og de to spiste nærmest nogle stive pandekager, der smagte noget i retning af franskbrød. Vi hentede noget rugbrød m.m. og tilbød dem at smage. De betakkede sig. Til pandekagerne spiste de blå oliven.

Vi gav dem et par colaer, tebreve og 1 dåse middagsmad, så tilbød vi dem også 10 \$ som overnatningsgebyr. Efterhånden tog de mod dem. Først havde jeg tilbudt en dansk halvtredser, som jeg sagde var værd ca. 10 \$.

Lidt efter kom halvbroderen tilbage og fortalte han havde fået undersøgt at han kun kunne få 8 \$ for den. Nå så bare giv mig 50'eren og så får du de 10 \$.

Jeg glemte at fortælle, at om aftenen før vi havde set os om var bil og påhængsvogn vasket, også selv om jeg, da jeg opdagede det, prøvede på ved armbevægelser og mimik at afværge det. Senere blev jeg naturligvis præsenteret for regningen.

Jeg sagde til ham - en af flere 10-20 årige drenge, der drev rundt på pladsen hele aftenen for at sælge og tigge - at jeg jo ikke havde ønsket at få bilen vasket, men OK da, jeg ville give ham 2 \$-ca. 19 kr. - nej, så ville han slet intet have. Endelig foreslog vor vært så, at jeg gav ham 3 \$, hvad jeg så gjorde (hans krav var 5 \$).

Endelig omkring ved 10-11 tiden kom chefen for grænsestationen - han fik vor historie af vor vært, kunne lidt engelsk, og jeg forklarede hvad jeg troede betød noget. Han kaldte en af de næstkommanderende ind og nærmest gav ham en røffel, fordi de havde sinket vor indrejse, så tænkte jeg var alt i orden.

Men vi skulle rundt og stemple papir igen, have udstedt forsikringspolice og bil plus påhæng skulle hen at undersøges. Det var netop af den mand, der havde stillet til overhaling på kontoret, så Henning forventede den helt store gennemsøgning.

Det gik dog smertefrit og vor vært skulle så bare stemple lidt hist og her på nogle papirer. Så er vi fri, sagde jeg til ham. Ja, sagde han, så skal jeg bare have lidt til mig selv og chefen!! en 5-10 \$. Jeg gav ham 10 \$ - og gås af sted. De kan ikke få pas i Syrien før de har aftjent deres værnepligt på 3 år.

Kraftigt blæsevejr, solskin, ret varmt. Fin 3-banet nærmest motorvej, ny anlagt, tjære. De kerer i hvert fald ikke bedre her end i Jugoslavien. Varmen nærmest vælter ned i dag.

En lastvogn foran os, chaufføren rækker venstre arm lige ud af vinduet, så langt han kan nå, det betyder, at vi skal holde tilbage, fordi han vil til at overhale en anden forankørende. Får, hyrder, gående skal vi også holde tilbage for, så her er meget at tage vare på for chaufføren.

Vi er på vej mod Damaskus, mangler ca. 100 km, kommer fra Home. Helt mærkeligt at se sne på toppen af bjerge langt væk på vor højre side, når der er så varmt, hvor vi er.

"Hovedvejen" (sådan kunne den også se ud) igennem Damaskus mod den jordanske grænse-ca.110 km (Darra), måske den værste by at køre i indtil nu. Jeg er lige ved at sige, at der gælder ingen færdselsregler.

Vi var bl.a. i en væmmelig rundkørsel, hvor der var trafik i 3-4 baner og med 5-6 tilstødende veje. Alle kører frem på kryds og tværs. På gaden stod jeg ud og spurgte om vej til den jordanske grænse og Amman. Han

gik. Lidt uden for Damaskus fik vi tanket benzin på. Vi skulle til at køre igen, da Henning opdagede, at det ene hjul på påhængsvognen var fladt.

Tankmanden var ikke reparatør, lod han os forstå. Så kom en "Syren", som Henning siger, med en lille 3-hjulet varevogn, nærmest en motorcykel med 2 hjul bagunder og varekasse. Han gik frisk til den, hjulet af, op i varekassen, gestikuleren, tilbage ca. ½ time efter, på igen, vi betalte 4 \$ og så af sted igen.

Vi vil meget gerne nå den jordanske grænse i aften, der er ca. 50 km, og kl. er 19:10 nu. Solen er lige gået ned nu.

Vejen fra Damaskus til jordansk grænse elendig, mange huller. Det mørkner, vi må have lyset tændt. Hvad mener i om, at der foran på vejen overhales ned mod os, og den overhalende bil har rødt lys i forlygterne, ganske vist ikke kraftigt, men meget ubehageligt indtil man bliver klar over, at det er en overhalende bil og ikke en forankørende bils røde baglygter.

Vi er glad for den danske færdselslov, når vi kommer hjem igen. 470 km.

Dus Svend!
Så jeg har lovet sende dig et billede
vår tur på Syrien grænser.
Hvordan går turen?
Jesper Lützen sender jer Bst.
11.5.78

Torsdag 20/4 11. dag

Jordanske grænse - Twaif

Kunne ikke komme over den syriske grænse i aftes, sovnet godt i bilen ved grænsen. Kører nu mellem den syriske og Jordanske grænse i en slags Ingenmandsland 4-5 km. Igennem grænsen nu kl. 9:20. Visum intet problem, pris ca. 15 \$. "Hjælp" af mand 5 \$. Han var for øvrigt virkelig hjælpsom, og det ville være så at sige umuligt ellers at finde rundt og få de forskellige stempler i den rigtige rækkefølge.

Der var nok alligevel et eller andet usædvanligt ved os for her var jeg med hjælperen inde hos "hovedet" også en tur. Her var virkelig meget fint, og chefen værdigede da heller ikke mig et blik. Han sad hele tiden og gav ordre til alle de af hans undersåtter, der for ud og ind med breve til underskrift og beskeder.

Imens blev Henning undersøgt i tolden lidt men ikke meget.

På vej mod Al-Mafraq og så øst ud mod den saudiarabiske grænse (i en spids) - solskin, temmelig varmt, kun lidt blæsevejr i dag, ufrugtbart, nogle totter græs rundt om, klippestykker.

Første politiinspektion i dag, vi blev bare vinket forbi, de var 2 mand plus en bil. En bil overhaler en anden lige får toppen af en bakke. Terræn fladt med store bløde bakker - kører forbi militær jordflyveplads, som vi fotografere.

Kørte forkert 16 plus 16 - 32 km, spurgte en politivagt i hus på vejen i meget farvestrålende uniformer. Måtte ikke fotografere dem. En motorcyklebetjent i Al-Mafraq spørger vi også om vej, han vil heller ikke fotografere, han havde ellers en flot Honda Four, med diverse lygter og sager!

Vi kører i en lille landsby bagefter en varevogn. Han blinker til venstre, vi venter, så lidt efter drejer han ind i vejkanten til højre og holder. Sådan er det bare. Lidt svært at finde vejen ud til ørkenen. Hvor er her | allerede øde, sten, sand.

Ruten: sidste by før syrisk- Jordansk grænse er Dar'a, første by efter grænsen Al-Mafraq, igennem den og ca. 35 km mod Amman, så til venstre ved vejskilt mod Al-Azraq og så derud af.

Fra vi er drejet til venstre er vejen blevet ualmindelig god, nylavet tjærevej, speedometernålen er tvunget ret meget til højre! - En radarstation på en top til venstre, ellers intet andet end sand, sten at se. Vejskilt nu 40 km til Al-Azraq. Henning mener, vi er ved at få en fornemmelse af Sahara.

For lidt siden tænkte jeg på, at Jerusalem lå ca. 100 km fra os mod vest. Lige før Azraq igen en stor militærbase på højre side. Vi så lige før ligesom en stor sø til venstre for os, men der er jo noget, der hedder luftspejlinger. Så vi nærmest regner med, det var sådan en karl.

På vejen sådan 200 m foran os ser der også ud til at være en vandflade og ikke vej. Henning prøver at fotografere det. 2 gange er vi stødt på et skilt i vejsiden med en flyvemaskine. Straks derefter er vejbanen blevet udvidet som en startbane for flyvemaskiner, så jeg tænker, de spærrer vejen af, når de bruger den til flyveplads. Det må vi da håbe.

Den saudiarabiske grænse. Vi er på vej ud fra tolden efter at være fuldstændig gennem rodet, alt blev taget ud. Det er da hvad det er, selv om det har taget en masse tid, men vi havde 1 flaske vodka og 1 flaske likør samt 2 dåser øl i bilen. Araberen spurgte om vi havde noget alkohol, og jeg bekræftede, at det havde vi.

Desuden var de meget interesseret i alle de blade, vi havde med. Alt for Damer, Søndags BT m.m. Halvdelen af bladene fik de nok læst. De var 5-6 om det. Han spurgte, om der var sex-blade. Men alle blade plus saftvandsdunken og øl m.m. blev bragt ind til chefen og så en masse snak og skriverier.

Vi fik at vide, at det gav os problemer. Jeg måtte betale 48 \$ i bøde og skrive under på en lang skrivelse på arabisk. Jeg bad chefen oversætte til engelsk, så jeg dog vidste lidt om, hvad der stod, men da jeg også bad om en kopi af dokumentet holdt hans tålmodighed op. Det kunne der ikke være tale om.

Saftvandsdunken blev frigivet efter en del snak - øl, vodka og likør blev knust/hældt ud udenfor i min overværelse. Jeg turde ærligt talt ikke rigtig lave mere vrøvl, da de også på et vist tidspunkt med store øjne snakkede om fængsel for at medtage alkohol. Jeg betalte så og nu triller vi 170 km ud af ørkenen til den første "by", Turaif. Men som sagt lidt flove tror jeg nok. Foto af vejen mod Turaif, en lille oase med nogle huse undervejs og mere ørken.

Stadig fin tjærevej - Ca. 100 km fra den jordansk/saudiarabiske grænse inde i ørkenen fandt vi en tankstation, fik 50 l benzin for 3 \$. En vældig snak med tankpasseren, der var jordaner, 2 glas te hver, dejlig varm med meget sukker i, lige hvad vi trængte til i varmen. Da vi ikke måtte betale for teen, gav jeg ham en Hafnia nøglering. Til gengæld gav han mig en nøglering med vedhæng. På den ene side et billede af Kong Hussein, på den anden side billede fra Jerusalem af en moske.

Han havde kone og børn i Jordan, kunne ganske godt tysk, havde engang været i Østberlin. Vi fik hans adresse i Jordan, herude på tankstationen kom ingen post!

Vi blev faktisk varmet op både udvendig og indvendig ved det besøg, men jeg glemte dog at tage et foto af ham. Nu har vi spist morgen-, middage- og aftenmad på en gang ude i ørkenen. Kl. er 1., Vi varmede 2 dåser plus 1 dåse med kartofler. Næh, hvor det smagte, så lige et stk. kage plus en Pepsi Cola.

Desuden vaskede vi hår og dermed ansigt også. Dejligt. Solen er endnu ikke gået ned. Grus, sand, sten i det uendelige, enkelte totter græs, nærmest vissent, ellers intet liv, hverken dyr eller mennesker.

Så du, hvad der stod på det P-skilt? Nej - P-skive påbudt!

Her ser vi den første flok kameler, som vist egentlig er dromedarer (en pukkell) - Vi nåede Turaif, ørkenbyen, med 10-15.000 indbyggere (?) og med en stor "forstad". Her bor mange i telt, måske beduiner, en masse skrammel og skrald rundt omkring.

Vi fandt også et par politibetjente, der regulerede færdselen på et gadehjørne; men at fortælle dem, at vi ønskede at finde en parkeringsplads for natten og hvor den var, og at det var et nogenlunde sikkert sted, det lykkedes ikke ret godt. Så vi kørte noget rundt, før noget viste sig. - 400 km

Fredag 21/4 12. dag

Turaid - Kuwaitiske grænse

Men der kom noget, noget meget fint endda - Under vor søgen fik vi øje på et lille indhegnet område med nogle store master, det hele lå lidt for sig selv. Nu sidder jeg udenfor bygningen kl. 6:55 og fortæller om begivenhederne.

Det er en meteorologisk station, hvor 4 arabere arbejder. I aftes, da vi kom, sad 2 af dem udenfor stationen på en lille terrasse og drak te, jeg gik ind til dem og prøvede at forklare vort natteproblem. Den ene kunne ret godt engelsk, havde været i England 2 måneder for uddannelse i vejrtjeneste. Hans navn og adresse har jeg.

Vi er på farten igen kl. ca. 7:30 - 140 km til nærmeste landsby! - I aftes igen, vi blev budt på te, snart inden vi fik sagt goddag, da var kom kl. ca. 18:30. En kort tid efter faldt mørket på, ind at se TV, først arabisk skuespil, så en amerikansk krimi. Pludselig kommer et skilt på skærmen: Prayer intermission. det stod vel en halv times tid (afbrydelse for bøn).

Vi så TV, snakkede, vi var vist 8-9 stykker på et vist tidspunkt, venner til de 4, der arbejdede og boede på stationen. Vi var ved at ville i seng ude i bilen, men nej, der skulle spises, og det skulle vi være med til - vel det mest særprægede måltid, jeg har været med til indtil nu. Henning tog foto heraf - "Kokken" var vært dækkede bord. Nej første store overraskelse, da vi trådte ind i dagligstuen/spisestuen var møbleringen.

Et par meter inde lå 2-4 tæpper, nærmest papir/sivtæpper. Her tog man skoene af og gik videre, så kom lidt mere almindelig tæppe (bouclé eller hvad ved jeg) - så lå der skumgummimadrasser langs ende- og sidevægge, løse rygstød hele vejen og 2-3 løse "mitter stolper". Det var hele møblementet i stuen!

Henning har lige kontrolleret hvor langt vi kan se fremad i dag. Vi var på en slags bakketop og så langt, langt fremme et tårn (bare en slags jernstillads). Da vi så nåede tårnet havde km-tælleren løbet 23 km. Langs vejen løber olieledningen (pipelinen) troligt, km efter km, mest ovenpå jorden (sandet), engang imellem ligger grus og sand over den.

Tør jeg fortælle jer, at fra 7:30 - 8:30 i dag har km-tælleren gået 123,5 km. Det siger bl.a. noget om vejens kvalitet og måske lidt andet også! - Udover grus og sten ligger der her i ørkenen mange gamle biler, halve og hele dæk og masser af stumper af slidbaner. Man kører på nogle elendige dæk her.

I aftes kl. ca. 21:15 skulle der så spises. I "mit" hjørne blev der lagt et par aviser over tæppet (dugen), så kom kokken med en stabel "pandekager". Delte 2-3 rundt til hver mand. 2-3 flade fade/gryder paella med sammenkogt kødret (får) og tomater, æggekage, friske æbler og appelsiner.

Man brækker af pandekagen, rækker til fadene, lukker "behændigt" pandekagen sammen om en stump kød og lidt sovs eller æggekage og så ind i munden. Efter kort tid kom kokken med en gaffel til Henning og mig!

Da vi var godt mætte, skrællede chefen på stationen egenhændigt en appelsin med fingrene til Henning og en til mig - service! Kl. blev 22 og jeg sagde til Henning, at nu måtte vi hellere se at komme ud i vor seng.

Bilen måtte gerne parkere i den indhegnede gård - så blev det da helt "galt". Vi følte hurtigt, at vi skulle sove i deres soveværelse. Ifølge vore tidligere erfaringer med at sove i andres værelser, var vi lidt beklemte

ved situationen, men vi syntes ikke vi med vor bedste vilje kunne sige nej, så overordentlig gæstfri, som de havde været.

Der blev ryddet 2 senge (4 i alt i værelset), og der sov vi så. Hovedpuderne var faste som en sten. Jeg måtte lade min gå på gulvet i løbet af natten.

Jeg forærede Mohammad et grønt håndklæde og takkede på det bedste her til morgen.

Vi gjorde lige 5 minutters ophold for at få fyldt tanken op i en ørkenby.- 270 km til næste by. Der er god mening i, at tankpasseren ønsker god rejse som afskedshilsen. Arthur/Anna ved I, at I har noget at lære af min ørkentankpasser? Det er med henblik på, hvornår tanken er fuld. Han poster ind, indtil det løber lige så hurtigt baglæns ned ad bilen og ud på jorden, og så for at være sikker på, at tanken er virkelig fuld, prøver han et par gange til med slangen, og hvis det hver gang løber lige så hurtigt ud og ned på jorden, så er tanken altså fuld!! Det kommer sig nok af, at prisen er rørende lav. 40 liter 3 \$ ca. 15 kr.

Et par ret store omkørsler (5-10 km) har vi af og til prøvet rigtig ørkenkørsel på sand og grus. Når vi en enkelt gang har set en "lokal" mand køre et stykke ude i ørkenen; ser vi en vældig støvsky længe før vi ser bilen. Hvor der er vejarbejder, er der en teltlejr, hvor det ser ud til, at mandskabet bor.

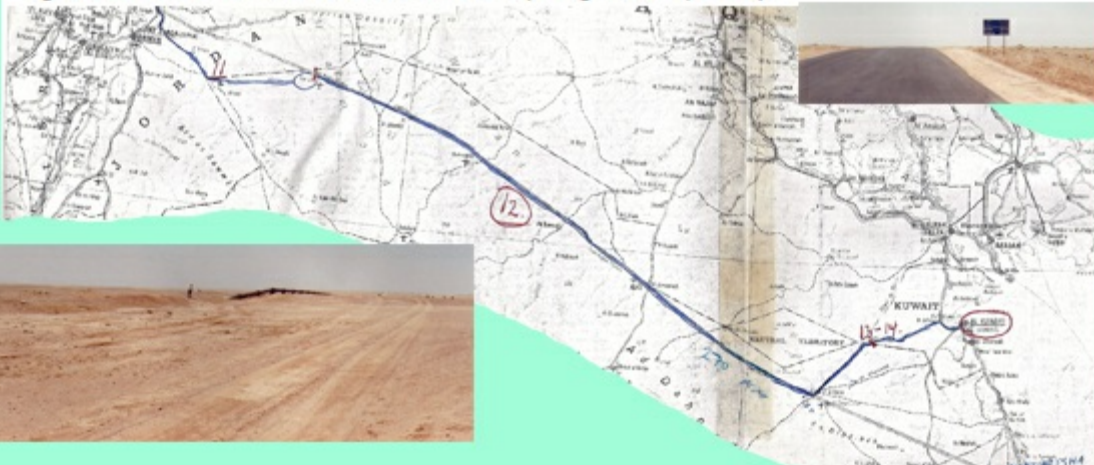
Foto af et ørkenlandevejsskilt, som der stod et af for hver 10 km hele vejen. Vi spiste til middag lige op ad pipelinen, masser af fluer og insekter, som jeg ilgefrem tror kunne lide den myggeolie jeg havde smurt os med. Henning inspicerer pipelinen. Det er lige ved at være lidt ensformigt efterhånden at køre i ørkenen, men det er der jo ikke noget at gøre ved.

I dag har vi til nu kl. 16 kørt 687 km. Vi skal nå en lille by Qiasumah (vi mangler nu 150 km). Eller måske Kuwaits grænse om muligt. Jeg ved ikke hvor varmt det er i dag, men varmen slår mod os, når vi har gjort et lille holdt og åbner bildøren til det fri.

Vi er glade for Aircondition anlægget, der giver os noget behageligere temperatur inden døre. Det gik hurtigt ud af sidevinduet - mon jeg nåede at få kamelen? Støvsky fra biler - Drejer fra ørkenvejen ved vejkryds til venstre mod lille by Al Baitin -6 km, så til højre i en regulær rundkørsel, vejskilt mod byen Ar Rugi 90 km (Ingen skilte viser mod Kuwait).

Vi nåede grænsen kl. ca. 19:30. Kom godt ud af Saudi-Arabien, men kunne ikke komme ind i Kuwait. Vi fik lavet en forsikring på bilen, men fik dernæst at vide, at det var helligdag (fredag) og kunne komme i morgen igen kl. 9.

Da jeg pressede dem lidt fik jeg at vide, at chefen ikke var her før i morgen; og at vi jo ingen visum havde, og så blev næstkommanderende vist nok lidt vred på mig - 944 km (rekord).

Lørdag 22/4 - 13. dag

Kuwaitiske grænse

Kl. er 8:30 - her er varmt, men det blæser lidt, så vi bedre kan klare varmen. Vi havde jo håbet på, at vi i går kunne være kommet ind i Kuwait, så ville vi have kørt de sidste 100-200 km og have overrasket "Kuwaiterne" lidt.

Vi var rigtig i form til at køre i går, både veje og trafik hjalp os til det - Lige for et øjeblik fik vi igennem forsikringsmanden, der er jordaner, sendt en lille seddel med telefonnummer på Rita og Mogens med en lastbilchauffør over grænsen og bad ham sørge for, at der blev ringet til dem. Vi kan nemlig ikke komme tilbage til Saudi-Arabien, og der er ingen telefon her.

Salmieh eller noget i den retning hedder stedet her, lille klynge toldbarakker, en slags kiosk og intet mere, fladt, ørken, 3-4 km i luftlinje over til den Saudiarabiske grænse, noget der ligner en fabrik til den anden side 5-8 km borte (nyt kuwaitisk toldsted under opbygning) det er hvad vi kan se.

Kl. 9 afleverede vi vore papirer en gang til. Masse palaver fordi vi intet visum har. Jeg tror, at 2 politibetjente er kørt herfra i den anledning. Jeg har i mellemtiden taget mig en lille formiddagsøvn på forsædet for at være klar til hurtig udrykning om nødvendigt, alt imens sveder vi nogle liter - i hvert fald meget varmt - solen står næsten lige ovenover os, jo nærmere vi kommer middag.

Jeg vågnede lige op for der kom en flink med 2 glas varm te på en bakke (Vi fik 2 gange, dejligt). Han ville ingen betaling have, så der er også flinke mennesker her, som ser ud til at have lidt medlidenskab med os.

Jeg tror lægen har sendt os det. Da vi nu til morgen var ovre hos ham for at forevise vore vaccinationsattester, spurgte han os, hvorfor vi havde sovet her i nat. Jeg kunne også kun sige, at jeg kunne heller ikke forstå, hvorfor.

Vi venter, kl. er 11:20 - Nu kom den samme mand med ca. ¾ l isvand i en plastikflaske, hentet lige ud af køleskabet, kunne vi mærke. Vi drak og drak.

Henning tager solbad ovenpå påhængsvognen - Kl. er 17:30, nu venter vi ikke mere, eller rettere nu venter vi måske for alvor. Se i nærheden af middag fik vi af politiet besked på, at vi ikke kunne komme ind i Kuwait, fordi vi intet visum havde. Det var alvorligt ment kunne jeg se - hvad så? Ja vi kunne køre til Amman, der ligger ca. 1300 km tilbage ad den vej, vi er kommet fra, og der kunne vi få udstedt et visum og så kunne vi komme igen!!

Jeg tror nok det sank lidt i os, men vi måtte i hvert fald tilbage til Saudi-Arabien (grænsen) igen med et håndskrevet brev fra chefen til chefen for politiet der, for vi havde jo intet visum til at komme tilbage til Saudi-Arabien.

Vi blev enige om, at vi ville gøre alt for at få en telefonsamtale igennem til Mogens og Rita, så de i det mindste vidste at vi var her. Det prøvede vi at gøre Saudierne forståeligt og kom også ind på chefens kontor og fik te, dejlig kølig luft (aircondition). Alt så godt - den underordnede funktionær, der aflagde rapport til chefen, betydede os, at vi skulle følge med.

Han tog sin bil og kørte foran os tilbage til den kuwaitiske grænse(3-5 km). Her gik han bagind og parlamenterede. Han kom ud igen. Jeg ved ikke rigtig, hvad der skete; men jeg tror de (kuwaiterne) blev os lidt mere venlig stemt, men stadig ingen adgang!

Vi tilbage til Saudi-Arabien igen, hvor vi blev behandlet meget fint. Her blev sat stole frem til os i et luftkonditioneret rum. Vi fik besked om hvor toilet og drikkevand var. Der sad vi så lidt og overvejede situationen. Vi fik også betydet, at alt var i orden, hvad angår, hvis vi skulle tilbage til Amman igen for at hente et visum.

Så foreslog vor kontaktsmand, at jeg skrev et brev til Rita og Mogens, og han ville så få en taxa forstod jeg til at køre til Kuwait by med brevet til Rita og Mogens. Det skulle koste 14 Kuwait dinerer - ca. 280 kr. - Jeg havde fået pengepungen frem og fået penge op til at betale med - da kommer Rita og Mogens lige gående ind ad døren.

Jeg tror nok, jeg kan sige, at der var jubel. Der blev hentet ekstra stole hen til dem og bragt os te og vi snakkede vel 15-30 minutter. Så besluttede vi os til at tage tilbage til den kuwaitiske grænse igen (for 3-gang i dag) og prøve om vi på den ene eller anden måde kunne komme igennem. Jeg tror, vi snakkede og ventede og ventede og snakkede i 3-4 timer, men nej det kuwaitiske politi ville have et visum på os, dog nu med den forskel, at han nu henviste Mogens til at tage tilbage til Kuwait by og komme igen i morgen med det visum.

Midt i ventetiden fodrede Rita os af inde i deres bil, hvor der var behageligt (aircondition). Det var dejligt at blive sørget for igen! Ved 17:30 tiden drog Rita og Mogens af igen med alle vore papirer for at prøve om de kunne klare det og komme tilbage i morgen. I stedet efterlod de os deres køletaske med diverse gode sager-også drikkelig.

Fotograferede en araber, der ryger vandpipe, føret var det ligesom det ikke kunne lade sig gøre, men til sidst gik det, der kom straks 3-4 til for at se på det skuespil, og pudsigt nok, en af dem fra tolden skulle lige have araberens plus vandpipe flyttet lidt, fordi han sad lige ud for en dør, der så rigtig skamferet ud, manglede maling osv.

Samtidig sparkede tolderen dåser væk fra stedet hvor araberens sad. Det skulle tydeligvis nok se pænt ud.

Jeg snakkede masse om, at vi ikke havde sådanne piber i Danmark. og jeg gerne ville vise min kone, hvordan sådan en så ud. Sagen er den, at pladsen heromkring mere ligner en losseplads end et toldsted. Kasser af tomme sodavandsflasker overalt, gamle bilvrag, 2-3-4 æsler lunter omkring samt 1 ko og 1 hund og 1 kat. Fra 5-50 m fra vor bil forretter araberne deres nødtørst opdagede jeg til morgen.

Ham med te plus isvand gav også Rita og mig en slags isafkølet saftvand plus 1 flaske. isvand, som vi spæder op engang imellem med vand fra vor vanddunk. Det bliver dejlig koldt, og is stykkerne holder længe i termotasken.

Nu er kl. 18:30, vi vil gå en lille aftentur i ørkenen måske læse lidt og ellers forberede os på en stille, rolig nat. Kl. ca. 22 blev vi vækket af Rita og Mogens, der nu medbragte et brev et brev fra Mogens' arbejdsgiver, hvori han sagde god for os, inviterede os osv.

Ca. ½ times forsøg igen, nej! Vi spiste kylling sammen, som Rita havde med. Så kørte de igen - 300 km for hver tur (150 frem og 150 tilbage) God nat.

TEXACO **KILOMETERREGNSKAB**

Dato 19...	Kilometertæller	Forretning km	Privat km	Fra	Til
10/4	5040	105		Sola	Hessel
10/4	5535	48-DM		Udvald	49 l. benzol
11/4	6019	45,50 DM		FÖCHINGEN	49 l. benzol
11/4	6778	35 DM		THÖRLINGEN	37 l. benzol
12/4	7226	32,3 DM			47 l. benzol
1/4	7733	38 DM		NiS	49 l. benzol
2/4	8124	16 \$		Vindtænder	40 l. benzol
3/4	8517	fuld 339		hvir	55 l. benzol
4/4	8574	fuld 350		hvir	60 - -
5/4	8763	fuld 133		hvir	20 - -
6/4	9197	fuld 305		hvir	48 - -
7/4	10063	fuld 11		B	53 - -
8/4	10395	fuld 3 \$			49 - -
9/4	10670	fuld 3 \$			40,5
10/4	10973			3 \$	33,7 -
	11200				38,9 l
	6060	ca. 2,5 km/l			<u>717,1</u>
Sum for hver måned til (inkl. betalt bag i bogen)		lalt			

EMBASSY OF THE STATE OF KUWAIT

VISA APPLICATION FORM

Name in Full Kristensen, Svend Peter
(Please use block letter)

Sex male Nationality Danish

Profession Verger Religion The Danish Folkekirke

Place of birth Skrobjeller Date of birth 08.05.1926

Passport No. P 318 61 25 Place of issue Svendborg

Date of issue 11.06.1976 Valid till 11.06.1986

Present address: Mølmarksvej 164, 5700 Svendborg, Denmark

Address in Kuwait c/o A. A. Al-Fares P.O. Box 5490 Safat

Required Visa — ~~Entry / Transit~~ Entry Visa

Reasons for travelling to Kuwait Visiting my daughter and son in law Mogens Lauritsen

Authority which recommends granting the required visa None

Duration of proposed visit about 10 days / 14 days

Duration of previous residence and address when last in Kuwait
Never before visited Kuwait

References and their addresses in Kuwait
Senior Programmer Mogens Lauritsen (Kuwaiti Danish Computing Co. Safat)
c/o A. A. Al-Fares
P.O. Box Safat 5490 - Kuwait

Name of family (wife & children under 16 years) accompanying applicant
None

Date of arrival about 30 April 1978 (by car through Turkey, Iraq to Kuwait)

Name and address of sponsor in Kuwait
None

I hereby declare that the details and information given in this application true and correct.

Place Svendborg Date 1. March 1978 Signature Svend Kristensen

Søndag 23/4 - 14. dag Kuwaitiske grænse -> Al-Kuwait

Vi har sovet godt og længe og har nu lige været i brusebad hos vor "vandmand". Det friskede godt op.

Ellers har vi døset det meste af dagen hen i bilen med nedrullede vinduer og den der åben, der vendte væk fra solen. Varmen er så stærk, at vi ligefrem intet gider foretage os. Den tager faktisk gassen af os.

Vi gjorde hurtigt op med os selv, at vi kunne lige så godt tage det roligt dagen igennem, da vi forudså, at Mogens & Rita ikke kunne nå herved igen for sidst på eftermiddagen, selv om det lykkedes for dem med det samme at få fat i et visum til os.

Kl. ca. 16 kom de igen og med det rigtige visum, der blev glæde for alle. Ann og Lone var med denne gang, så ny velkomst og tagen imod. Så hurtigt papirerne var færdige, tog vi alle benene på nakken (vi havde fået visum for 7 dage, det er jo heller ikke nok i længden, men foreløbigt rigeligt).

Henning kørte med Mogens, Rita med mig plus børnene i Volvoen, og så gik det hjemad ad en god vej og hen ad aftenen vel ca. kl. 10 nåede vi endelig vejs ende, huset i Kuwait by.

Der var dækket et fint middagsbord til os, men først fik vi lov til at tage et bad og skifte lidt tøj, nej hvor vi nød det - 6200 km var kørt, uden uheld, vi har prøvet lidt af hvert og oplevet en masse spændende og dejlige ting. Vi har ikke fortrudt den tur.

Tak Mogens og Rita, at i gjorde det muligt for os, at få denne tur.

